

1.

Vidjela sam te mučenu i svezanu,
porobljenu i silovanu..
Vidjela sam te kao kraljicu..
... kao Veliku Svećenicu..
Vidjela sam te kao ratnicu,
kao borca za pravdu..
Vidjela sam te..
I svaki put sam te voljela,
svaki put sam te poštovala..
Uvijek ćeš biti i ostati
dio moje Vječnosti..

Dok promatrate žene kroz stoljeća.. sjetite se da sve one postoje i danas.. u svima nama i uokolo nas. I da nije potrebno da žene počnu vladati.. nego da se svijest na ovoj planeti uzdigne.. kako bi i u sebi i u drugima prepoznali onaj dio ženskog stvaranja koje ne pita za spol, za rasu.. koje postoji van svega i u svemu..

2.

Pričao sam s prašinom,
susretao beduine,
plovio morima
i osvajao planine..
Uvijek sam osjećao
dašak tvoje topline
uz mene..
Otkrivao sam zemlje
i nove kontinente,
tražio sam smisao
i premostio rijeke,
ali uvijek,
baš uvijek,
bila si uz mene..

Kada sam shvatio
da sam već star
i usamljen
šaputala si mi na uho..

Tada je došao kraj,
vrijeme je stalo,
ono vrijeme koje
je poznavalo moje tijelo..

Moj dah
tvoj dah
spojili su se..
Sjedinjenje vječnosti..

Tada sam znao da ćeš
i idući put ploviti kroz mene..
Dok ću ja osvajati nove
kontinente..

Jer kako izgubiti
ili razdvojiti nerazdvojivo..
Kako odvojiti dušu
od ljubavi,
ljubav od svjesnosti,
svjesnost od tjelesnosti..

3.

Ljepotom rujanskih krajolika zadirem u snoviđenje,
koje me nosi preko litica opustošene zemlje
što skrojila je puteve kroz mene.

Od usnica tvojih stisnutih u mislima
krećem se stazama znanim samo meni
i svih onih koji su svoje snove stavili pred tebe,
koji su svoje srce rasuli po tvojoj zemlji.

Onih istih što sakrila si u svoje grudi
kako bi odspavali vječni san,
tijela nježno priljubljenih uz tebe.

Tako su prošle godine, prošli su eoni,
dok su naše duše i dalje uporno nadirale,
ostavljajući u tebi svaki put još jedan dio sebe,
još jedan dio željan ljubavi.

Volio sam te i onda kada se moja krv
prosipala po tebi
i onda kada si upijala moje želje i snove
kako bi me utišala.

Voljela sam te i onda kada sam osjećala
tvoju snagu,
kada sam plakala za tobom,
pustivši da mi jecaj propara dušu,
žudeći za slobodom na tebi.

A uvijek ti bila tu.
Neometanost tvog prolaska kroz svemir
u meni je uvijek budila ljepotu stvaranja,
svakog mog pojedinačnog života.
Kako bi se zapitala stvorila si me ti ili
smo se stvorili, kako bi živjeli.

4.

Sreo sam siromaha koji je rekao da je sretan.
Sjeo sam na kamen kraj njega, imao je rupu na cipeli iz koje je virio palac.
Pitao sam ga sarkastično – Jel i tvoj palac sretan?
Odgovorio je – Naravno! Pa vidio je svijeta! Imao razna i neobična iskustva.
Sada odmara malo.
Ostao sam sjediti kraj njega neko vrijeme. Došao sam do shvaćanja da ako je
to istina njegov je palac u boljoj poziciji od mene. Pa čak i sretniji.
Iduće jutro dao sam otkaz na poslu. Mrzio sam ga. Prodao sam auto. Bio je
nov ali od početka nisam se u njemu ugodno osjećao. Otišao sam.
Nisam više sreo onog siromaha niti njegov palac ali sam sreo druge ljude.
Sretne i nesretne. Imao sam razne situacije, uzbudljive, manje uzbudljive,
dosadne i zastrašujuće.
Prošlo je pet godina od onda. Upravo sam sjeo odmoriti se i razmisliti što bi
dalje trebao.
Kraj mene je sjeo vrlo tužan i umoran, ali vrlo otmjen gospodin i pitao me za
moj palac, pitao me sarkastično jel moj palac sretan.
Odgovorio sam mu – Naravno! Pa vidio je svijeta! Imao razna i neobična
iskustva.

::::

Nekome treba puno adrenalinskog iskustva, nekome treba samo tišina.. ali
svakome treba nešto. Dopuštate li si to nešto ili se skrivate iza opravdanja? I
što su zapravo opravdanja? Koliko ona mogu biti velika i koliko mogu sama po
sebi stvoriti zid oko vas to znate samo vi. Međutim iza tog zida i nalazite se
samo vi.

Strah od bilo kakvog životnog pomaka, za koji vaš um u tom trenutku kaže da
je – nemoguć, nelogičan, zastrašujuć – samo je odraz vaših vibracija koje su
odraz nekih prošlih događaja. Kojih se možda ne sjećate ali ih živite kroz
vlastite strahove.

Nije potrebno prisiljavati se na pomak.. on će doći prirodno nakon promjena vibracija. Nekada će on biti velik kao u gornjoj priči osobe i njegovog palca, nekada će on biti malen, kao odlazak na zasluženi odmor. Na van, nije bitno kako će taj pomak izgledati. Ali iznutra.. donijet će vam slobodu.. jer ćete osjećati kako se nešto unutar vas oslobodilo.. neka vibracija, koju ste kroz određene osjećaje nosili cijeli ovaj život, zbog čega ste donosili razne odluke.. osjetit ćete kako se topi, kako se transformira.. kako sasvim polako dolazite do unutarnje slobode.

Tada pomaci dolaze sami, oni se dešavaju, tada ne razmišljamo o njima, samo ih dopuštamo. Onima koji nam trebaju kao nova iskustva..

5.

Ne vjerujete u čuda? Odlično! Vjerujte u sebe!

Vi i vaša trenutna vibracija jedina su istina koja postoji u vašem sadašnjem životu. Zapitajte se ima li nešto od čega bježite, znate li svoju unutrašnjost, jeste li svjedok vlastitog života?

Ili bezglavo jurite po životu u potrazi za čudima? Dok duboko u sebi ne vjerujete da su ona moguća, ne vjerujete da ih zaslužujete.

Zapitajte se kada bi dobili ta "čuda".. što bi istinski dobili unutar sebe? Što bi postali? Ne izvana.. iznutra.. tko bi postali?

Ako ste spremni na idući korak.. čudo vam nije potrebno.. korak se dešava. Ako niste.. nijedno čudo vas neće dovesti na vaš idući korak. Dovedst će vas vlastito otvaranje prema sebi, pogled u vlastitu istinu sazdanu i od boli i od patnje i od ljubavi i od ljepote.. sve to.. unutar vas.. samo ako se usudite pogledati..

Nakon pogleda.. nakon priznanja unutarnje istine dolazi do transformacije.. tada dolazi do koraka.

Tada taj korak nije "čudo".. tada ste to vi.. vaša snaga..

Zar vaša snaga nije dovoljno prirodno čudo samo po sebi?!

6.

Misleći da sve znate zatvarate se u kutiju vlastitih predrasuda. Jer svaka misao ima svoje sjeme, svoj korijen u vašoj energiji.. kao takva više nije "objektivna". Pogled u druge ljude, pogled u svijet oko vas, kakav god on bio donosi mogućnost unutarnjeg rastvaranja. One vrste koja je bolna, koja ponekad trga unutrašnjost na prvi pogled ne ostavljajući ništa iza sebe.. Nakon toga dolazi tišina. Možda šokantna, možda smirujuća.. donoseći sa sobom toliko potrebno unutarnje prihvaćanje promjene.

A onda nastupa promjena.. rast nekog novog unutarnjeg sjemena, razvijanje nekog novog korijenja.. oslobađanje potisnutih vibracija..

Sve do nove prilike pucanja i transformacije. Do novog trenutka kada vam

unutarnji rast postaje bitniji od držanja za umno zadovoljstvo sveznajućih.

7.

ponekad ta slova
samo iskaču..
rađajući se iz tipkovnice
dok ih promatram..

raduju se,
plešu i skakuću
čine mi se neuhvatljivi..

kad se smire
promatram ih..
spavaju
dok ih čitam..

8.

kada pogledam u svoj odraz,
i vidim ono ispod kože..
što titra i divljački pruža svoje prste,
prema slobodi..

kad ugledam taj svoj lik,
osjetim ljubav..
ne onu koja spaja..
nego razdvaja..

mene..
od svih mojih slika,
projekcija i konstrukcija..

ostavljajući me očišćenu
i prihvaćenu,
protočnu..
rastavljenu i sastavljenu..
blisku sebi..
ljubavnu..

9.

Svakodnevnica uzme puno vremena i vrlo često ljudi mi kažu da nisu stigli napraviti tretman, da nisu stigli imati vremena za sebe..

Onog trenutka kada shvatite da sve te uloge koje igrate su samo uloge, da jedino zbog čega ste došli su nova iskustva i da su ona refleksija vas.. shvatit ćete koliko je bitno imati vremena za sebe, koliko je bitno raditi tretmane, raditi vježbe, promatrati se.. koliko je lakše na taj način raditi promjenu unutar sebe koja se zatim vidi/reflektira na van.. nego lupati u stvari, ljude, događaje oko sebe, pitajući se zašto..

10.

Tek kada pustite druge ljude da vam pokažu svoju snagu vidjet ćete ih za ono što jesu. Bit ćete im ona podrška koju oni trebaju, a ne ona koju vi mislite da oni trebaju.

11.

Osjetio sam vjetar kako diže
prašinu oko tvojih nogu.

Vidio sam tvoju kosu kako se
zanosi pod pahuljama.

Osjetio sam udar onog groma
kada prepoznaš..

..kada prepoznaš,

ne znam,

možda sebe u tebi?

Kada dopustiš ljubavi da pliva,
da te preplavi, da te odnese,
rastavi i ponovno sastavi,
kako bi se spoznao.

Vidio sam sunce kako
mi maše s mog prozora,
mjesec kako me ljubi s oblaka,
život kako me odnosi
da bi me ponovno donio.

Prepoznao sam djecu u parku,
prepoznao sam njihove duše,
njihove sreće i neuspjehe,
iskustva umotana u povik i zabavu.

Sjedio sam na klupi u noći,
sam, potpuno sam

i pričao s golubovima,
puno toga su me naučili.

Ono što sam iduće jutro znao
bio je osjećaj kada prepoznaš
trenutak u sebi kao vječni
odbljesak svog postojanja.

I tada sam ustao s te životne klupe
i krenuo..
pustio sam da svaki korak prolazi
kroz taj trenutak..
Pustio sam i toj ljubavi da me preplavi,
da me rastavi, sastavi, odnese tebi.

A u sebi..
osjećao sam sebe.
Osjetio sam onaj trenutak potpunog
bivanja i prihvaćanja.
Slobodu potpunog izražaja.
Prisutnost svjesnog daha.
Ljubav prema životu.

12.

Kreacija se preljeva iz našeg osjećaja za vlastito postojanje. Kada korijenjem
čvrsto obuhvatimo Planetu, a svijest dovučemo iz Izvora. Tada je ljubav naš
kist, a nebo naš papir..

13.

Kad sam bila sasvim mala
pričala sam sa zvijezdama..
Govorila sam ja njima,
govorile su one meni:
Kad narasteš bit ćeš sjajna zvijezda,
toliko sjajna da ćeš se teško prepoznavati
u svojoj ljepoti.
Kimala sam glavom,
pozorno ih slušajući.

Kad sam narasla
jedino što sam u sebi prepoznavala
bio je oblak.

Taman, kišni, grmljavinski oblak..
Nekad svijetlosivi, nekada taman i zlokoban,
gledao je na svijet s nepovjerenjem,
optužujući ga za prevaru, za nasilnost,
za grmljavinu..

Tada sam usnula san,
kroz moj oblak probijala se svjetlost,
isprva sićušna postajala je sve veća,
sve dok je nisam prepoznala!
Bila je to jedna od onih zvijezda,
onih koje su mi obećale:
ljubav, svjetlost..

Promatrale smo se,
njezin pogled slao je ljubav,
moj pogled trudio se ostati bijesan,
optužujući, pun osjećaja prevarenosti..
za lažna obećanja.

Tada mi se približila,
utiskujući svoje svjetlo kroz mene,
osjetila sam kako me rastvara,
kako nestajem..
Moja smrt,
smrt mog oblaka,
bila je toliko snažna
da je grmljavina nekontrolirano
tutnjala..

Sjedeći tako u svojim komadićima
pogledala sam u zvijezdu..
Nasmijala se,
onako kako samo to jedna zvijezda može.
I čula sam je:
Onog trenutka kada iz svog oblaka
oblikuješ zvijezdu,
onog trenutka kada odustaneš,
kada se opustiš..
Kada sebi dozvoliš
vidjeti zvijezdu..
Tog trenutka
svega ćeš se sjetiti
i teško ćeš se i vidjeti
od ljepote koja će kroz tebe zasjati..

Svi komadići oblaka počeli su nestajati
pred svjetlosti koja je iz njih izbijala.

Moj oblik više nije bio oblak,
bila sam zvijezda,
ona o kojoj su mi pričali,
koja je sebe teško i vidjela
od svjetlosti koja je iz nje izvirala.
Od onog istog mjesta iz kojeg je
do maloprije tutnjala grmljavina.

Pogledala sam svijet oko sebe.
O kako li se samo promijenio!
Isti, a drugačiji davao je nadu,
pokazivao je rješenja,
lomio se na komadiće
kako bi se ponovno sastavio.

Sve to prepoznavala sam
kroz zvijezdu unutar mene,
tako snažnu i sjajnu
da sam se jedva vidjela
u svojoj ljepoti.
Baš onako kako su mi
zvijezde i obećale.

Tada je došao trenutak djelovanja.
Vidjela sam sebe kao zvijezdu
u društvu drugih zvijezda.
Pričale smo jednom malom djetetu,
govoreći mu da se ništa ne brine.
Jer kad naraste
postat će zvijezda,
toliko sjajna
da će se jedva prepoznavati
u svojoj ljepoti..

14.

Znate li što znači – namjera?

Pokret prema onom dijelu sebe koji do sada niste željeli priznati, a upravo ga se spremate otkriti, sebi i svijetu.

Kada to zaživi u vama u tolikoj mjeri da više ništa drugo nije važno nestaju sve prepreke koje su do tada živjele u vašoj glavi, a manifestirale se u vašem životu. Čak i one fizički manifestirane prestanu biti važne jer vi unutar sebe vrlo dobro prepoznajete kako ih prihvatiti i zaobići, kako od njih napraviti nešto kvalitetno za sebe.

Život nije cjelina koja se rješava već cjelina koja se istražuje kako bi se zavoljela i onda sama sebe iscijelila.

Probajte biti prisutni. Koliko god je moguće budite u ovdje i sada. Dok se družite, pjevate, jedete, plešete pa čak i svađate. Budite ovdje i sada.. i pri tom se divite vlastitom životu koji vam sve to omogućuje.

15.

Osjećaj slobode dolazi iz prohodne energije koja slobodno prepoznaje sve svoje dijelove te se lagano provlači kroz životne izazove. Vrlo često ono što vaš um smatra slobodom samo je još jedna u nizu zamki koje vas na prvi pogled čine slobodnima, a zapravo vas sputavaju sa stvarima, događajima i ljudima.

16.

Zahvalnost vas vraća u SADA, onaj jedini vremenski tok koji možete živjeti u ovom trenutku. Zahvalnost vas uči kako se prepustiti, kako osjetiti ljubav, kako dopustiti svojoj energiji da teče. Zahvalnost vam pruža toplinu, osjećaj mira i spokoja, prepuštenost unutar sebe. Do zahvalnosti dolazite na jedan sasvim jednostavan način, a to je da ju počnete prakticirati.

17.

Dopustite si promjenu.. ona počinje u vama, okretanjem vaše pažnje prema sebi i svom životu, prihvatanjem vlastitog postojanja. Tada iz svoje dubine možete osjetiti koja je to promjena koja se budi u vama, tada se kroz vas prolje dovoljno hrabrosti za daljnje korake..

18.

Život se nalazi u sitnicama, nemojte ga preskočiti tražeći velike stvari.. dopustite da velike stvari izrastu iz vas, sazdane od sitnica koje ste primjećivali kroz život..

19.

Mislio sam da te volim,
sve dok te nisam upoznao,
a onda sam spoznao sebe..

Sve ono što sam kod sebe mrzio
ti si predstavljala,
sve ono od čega sam bježao
ti si obilježavala,
tako istinski prožeta mojim
postojanjem.. kraj tebe..

Godine su prolazile, a moja ljubav
i moja mržnja rasle su..
Sve dok jednog dana nisam shvatio
da se moram odlučiti..
Želim li se voljeti ili mrziti..

Zastao sam na tren,
koji je trajao godinama
i čekao..
Nisam znao što čekam,
samo sam osjećao da će doći,
trenutak pucanja moje opne
i trenutak razlijevanja moje srži..

Kada su došle preplavilo me..
Prvo sam te vidio u svojoj svojoj ljepoti..
Bila si sve ono što nisam želio vidjeti,
sve ove godine..
Zatim mi se zavrtjelo i neke tamne sjene
obložile su prostoriju.. moje sjenke..
tako detaljno posložene kraj tebe..
Bila si moje savršeno ogledalo..

Ponovno sam se zaljubio,
kao onda kada sam te prvi put ugledao,
kada još ništa nisam znao o sebi..
Jedino što sam se ovaj put
puno strasnije i snažnije volio..

Zbog toga su se sjenke rastopile
stvarajući krajobraz moje duše,
oslikavajući sve moje rane,
sve moje puteve i sve moje sreće..

Topio sam se u toj ljepoti..
Dopustio sam joj,
da bude..

Sjećaš li se? – viknuo sam za njom.
Sjećaš li se kako smo se ljubili ispod onog drveta?
Kada? – pitala me pogledom koji mi je govorio da ne postojim.
Pa onda.. kada smo se voljeli? – mislio sam da je to jasno.
Ne znam – govorile su njezine oči – Ne shvaćam – govorile su dalje.
Pognuo sam glavu razmišljajući.
Da li sam se prevario? Možda se to nije desilo? Možda sam sanjao?
Možda to nije bila ona?
Zatim sam vidio kako stavlja kosu iza uha i znao sam, ona je!
Ponovno sam je pogledao i pogledom pitao – Kako se ne sjećaš?
Zažmirila je, mislio sam da razmišlja, a onda je vrijeme prolazilo
i shvatio sam da je zaspala.
Legao sam kraj nje, primio je za ruku i zatvorio oči.
Možda nam je samo potreban san?
Vrijeme je prolazilo, vrijeme koje ne postoji.
Idući put otvorio sam oči kao dijete, zatim sam malo narastao u
tom vremenu koje ne postoji.
I zatim sam je sreo. U vrtiću.. imala je najljepši bezubi osmjech
koji sam do tada vidio.
Idući dan sam je poljubio, pusa u obraz.
Pogledala me sa smiješkom koji je sve govorio.
Sjećala se..

21.

Da li si dopuštaš ljubiti život prepuštajući se svojoj nutrini?
Da li si dopuštaš spojiti ljepotu sa svojom suštinom, onom preliveonom iz
beskonačnosti postojanja?
Da li osjećaš svoj impuls u zraku koji dišeš, da li osjećaš kako te tvoj dah spaja
s prirodom?
Da li vidiš sebe kada pogledaš u ogledalo, onaj dio koji se prepoznaje u
valovima tvog postojanja?
Da li dopuštaš svojim osjećajima da se preliju preko tvojih misli, zaglušujući ih
snagom tvog postojanja, zaglušujući ih unutarnjom ljepotom?
Da li..
Da li..
Da li me vidiš?
U svakom tvom koraku, u svakom tvom osmjehu, u svakoj tvojoj stanici.. da li
me vidiš kako pulsiram u tebi, izvan tebe, stvarajući i učeći.. čineći život..

Tvoja Iskra Života

22.

Samo jedan korak do sunca
trajalo bi putovanje
prema onom dijelu
koji se odražava
u svjetlosti..

A tada bi se razočarao
jer vidio bi samo
sunce..
Ne bi bilo onog odraza
svjesnosti
u svjetlosti..

Pa bi tražio dalje
kroz zvijezde
i galaksije..
Dok se na kraju
razočarano
ne bi vratio doma,
misleći da ti
se svjesnost
samo pričinila..

A onda
samo na tren
proletjela bi
kroz tebe..
I tada bi shvatio..
da je tu..
da je kraj tebe..
da je u tebi..
da si ti..
Svjesnost..

23.

Potraži me u beskrajnom sumraku.. tamo gdje Mjesec započinje ples prije nego što Sunce ponovno poljubi zoru.

Potraži me u kutku svog doma, tamo gdje ostavljaš one stvari koje više ne trebaš, a još uvijek čuvaš.

Potraži me u šumskoj providnosti, tamo gdje svako drvo raste za sebe ali samo na prvi pogled.. jer sve je povezano.

Potraži me u osmjehu djeteta koje te nevino gleda.

Potraži me u blistavom potoku koji svojim tokom potiče tvoj.

Potraži me tamo gdje me ne očekuješ, kako kuham ili usisavam, kako brišem

prašinu ili iznosim smeće.

Potraži me i tamo gdje se ne osjećaš sretno, na mjestima koja su za tebe bolna.

Potraži me.. samo me potraži.

Kada me nađeš bit ću tu gdje sam uvijek.. u tebi..

Kako da budem negdje drugdje kada sam ja ti.

U potpisu: Ljubav

24.

Sjaj očiju

tako osvijetljenih

da se njihovo zrcaljenje

isprepliće u vječnosti..

Točka iz koje nema povratka,

iz koje nema iskakanja,

bježanja, padanja..

Točka u sada,

onom istom što nosi te

i nosilo te preko krovova

vlastite istine..

Trenutak sabiranja

pokazuje daljnje korake,

tako divno rasprostrte,

tako divno označene..

25.

Osjećaji poput treperavog plamena

klize niz put,

pokazujući svu svoju raznolikost

u postojanju.

Samo tren i svijet se mijenja

iz savršenog u savršeni.

Postojan u svom nastanku,

jednako kao i u svom bivanju.

Dodir usana,

pogled iz oka, udah,

ljepota fizičkog tijela.

Iskustvo istovremeno

toliko stvarno i nestvarno
da se ponekad probijaju granice.

Odluka da živiš,
vodi te na kraj svijeta,
gdje susrećeš njegov početak
i gdje se stvaranje pokazuje
u svom punom sjaju.

Tamo možeš stati i osjetiti..
Sve..
Sve svoje namjere
dolaskom ovdje,
sva svoja prošla i
sadašnja zbivanja.
Možeš osjetiti koliko te
ona vole i koliko bi ti
mogao voljeti njih.
Puno lakše ako prepoznaš..
Smisao..
Koji je skriven..
U svemu..

26.

Plesala je svoj posljednji ples,
njezina kosa ispreplitala se s vjetrom,
njezine oči zrcalile su zvijezde.
Kukovi, pokret ruke, sve je imalo
neviđen sklad.
Osmjeh koji je bio upućen samo njoj,
odavao je unutrašnji mir,
prepuštenost.
Sanjala je svoj san plešući svoj život.
Sve dok zora nije krenula na svoj put,
njezino tijelo prelijevalo se u noći.
Tada je polako počela nestajati,
njezini pokreti postajali su sve bljeđi,
dok je osmjeh tinjao i dalje.
U trenutku izlaska sunca otišla je
posljednji put..
Ali samo kako bi započela novi
ples u idući sumrak,
igrajući se s mjesecom.
Njezino postojanje odražava se
u svakoj ženi, dovoljno hrabroj

da ju prepozna u sebi.
Prateći žene na njihovim putovanjima,
bodri ih u njihovim padovima,
smije se njihovim srećama,
povezujući sve žene svojom snagom.
Zvali su je Pra Majka, Boginja, Svetica..
A ona je samo to – žena..

27.

Koliko vrijedimo...

Onoliko koliko si dozvolimo.
Onoliko koliko prepoznamo u sebi sebe.
Svaki dan, svaki trenutak vrijedimo sve više.
Zbog iskustva.
Zbog boli, patnje. Zbog radosti, osmijeha.
Naše prepoznavanje u svim segmentima
dovodi nas do cjeline.
One iste iz koje smo krenuli.
One iste u koju se vraćamo.
One iste iz koje se nikada nismo niti maknuli.
Toliko vrijedimo da svaka naša suza,
svaki naš osmijeh,
samo su zvijezde na nebu postojanja.
U koje svaki dan gledamo
i kojemu se svaki dan divimo.

28.

Samoća je samo odraz našeg vlastitog neprihvatanja sebe. Kada dotaknemo svoje dubine samoća se rasprši poput ptica koje žive slobodu. U letu koji nema ni početka ni kraja, letu koji donosi osmijeh na lice i sreću u dušu. Tada gledamo svoj odraz u svijetu oko sebe na jedan sasvim drugačiji način.. način pun ljubavi. Grleći svijet, grlimo sebe.

29.

Dovoljno posvećenosti vlastitom unutarnjem miru dovodi nas do kretanja koje u sebi sadrži razumijevanje našeg cjelokupnog postojanja. Usklađivanje vlastitih unutarnjih koraka stavlja nas pred trenutak kada ćemo moći širom otvoriti oči, prihvatiti se i s ljubavlju krenuti dalje u život. Jer svaki korak našeg života ima smisla, prepoznavanje dolazi tek kada se usudimo u to pogledati.

30.

Sve već viđene stvari, sve ono što smatrate da "znate" gomila se po vašim raznim spremnicima. Sve to stišće vas i pritišće iznutra pa čak i kada toga niste svjesni. U susretu s "nečim novim" ukoliko su svi vaši spremnici pretrpani počinjete osjećati nelagodu iznutra koja vam govori "previše je". A koju vi možete kroz um protumačiti – ovo nije dobro za mene.

Možda je dobro.. možda jednostavno nemate kapaciteta u ovom trenutku za to. Samo zato jer ste pretrpani..

Probajte sjesti sa sobom svaki dan i vizualizirati kako otvarate sve ladice, sve spremnike i skrivene ormare unutar sebe i puštate da se oslobodi sve ono što vam više nije potrebno. Pri tom ne morate analizirati i proučavati što je to.. vaša namjera donijet će vam nakon te vizualizacije olakšanje. Istovremeno vam na podsvjesnom nivou stvarati poruku da ste sada spremni otkriti i upoznati nešto novo.

Život je stalan prolazak i putovanje.

31.

Svaki trenutak u kojem živite omogućuje vam odluku. Odluku koja u sebi može sadržavati slabi energetski protok koji sebe reflektira kroz teške misli, (samo)optuživanje, traženje krivca, ljutnju, ljubomoru, patetiku, dramu.. Ili odluku koja u sebi nosi snažan energetski protok koji se očituje kroz bistrinu u mislima, ljubav u grudima i osjećaj radosti u tijelu.

Pri tom sve to može biti popraćeno životnim izazovima, fizičkim bolovima, emotivnim padovima ali kroz odluku da propuštate život kroz sebe kako bi ga sagledali, kako bi rasli i učili sve to ima potpuno dublji smisao i vodi vas koracima kroz koje spoznajete zašto ste uopće stigli u ovu inkarnaciju.

Ako se trudite misliti pozitivno i samo pričati jezikom ljubavi, a u sebi nosite (samo)osudu, osjećate prezir prema svijetu i ljudima ili mislite kako ste bolji od drugih ne omogućujete si razvoj, samo privremeno bildate svoj um s pozitivnim mislima.

Istinska sreća, ono istinsko prepoznavanje ljubavi nije nešto što se uči nego nešto čega se treba prisjetiti. Dolaskom u ovo tijelo vi ste izabrali "zaborav", kako bi mogli igrati ovaj život. Probijajući se kroz vlastite unutarnje puteve prema sebi, dopuštajući vidjeti sebi ono što je, a ne ono što bi vi željeli oslobađate si put prema onom trenutku kada se polagano počinjete prisjećati.. tko ste, zašto ste tu, koji su vam životni zadaci.

Osjećaj ljepote tada se budi sam, osjećaj ljubavi ispunjava vas spontano pa čak i onda kada vašim licem teku suze; kroz zahvalnost za sve ono što vam omogućava unutarnji rast, pomažući pri tom i rast vibraciji uokolo vas.

32.

Jedan se kralj na samrti nije mogao odlučiti kojem bi sinu ostavio kraljevstvo. Stoga odluči stvoriti dva istovjetna svijeta kako bi svaki sa svojim pravilima vladao, po vlastitom nahođenju, moralu i poštenju.

Vremenom se razviše dva svijeta, potpuno ista, a potpuno različita. U jednom je vladala ljubav, razumijevanje, dobročinstvo, podrška. U drugom licemjerje, mržnja, zamjeranje i zavist.

Onaj brat koji je vladao drugim svijetom, punim mržnje, vremenom uvidje razliku. Počne se mijenjati iznutra i shvati kakav je svijet stvorio, svijet u kojem nitko nije bio sretan. Ne želeći da se takav svijet nastavi, a ne imajući još djece odluči svojom smrću zagasiti taj svijet.

Ležao je na umoru, a suze su mu klizile niz lice od sreće, što je na vrijeme shvatio što je njegov otac napravio. Izabravši obojicu omogućio je njemu da se razvije i gledajući svijet svoga brata uvidi koliko je razlike između njih i gdje su ljudi sretniji i zadovoljniji.

Shvativši nakon smrti svog brata što je ovaj učinio, kralj svijeta koji je preostao odluči ljude naučiti zbog čega je ovaj drugi svijet nestao. Ljudi njegovog svijeta do tada za drugi nisu niti znali. U školama se počelo učiti o tom drugom svijetu, kao mjestu koje nije uspjelo, koje je bilo puno mržnje i zavisti. U kojem nisu znali što je to ljubav. U kojem nije bilo podrške.

Ali vremenom ljudi počnu u svojim životima primjećivati one iste stvari što su i ljudi onog drugog svijeta, o kojem su sada učili. Počevši saznavati da je moguće drugačije misliti oni i počnu mijenjati svoje mišljenje.

Shvate da se ne mogu baš uvijek osjećati sretni, biti dobri i da nekada njihove misli idu u osudu, sebe i drugih, nekada se ljute, ponekad su neki počeli osjećati i mržnju.

I tako vremenom promjeni se taj svijet, počnu se u njemu rađati misli i osjećaji koji su umrli s onim prvim svijetom.

Uvidjevši što je napravio odlučivši ljude svog svijeta podučiti o onom drugom svijetu kralj se od tuge razboli i umre.

Nakon što je umro dočeka ga njegov brat. Njih dvoje sretno se zagrlje i pozdrave. Bio je to trenutak ponovnog sjedinjenja. Ali onda se okrenu prema svijetu koji je ostao. Gledajući u taj svijet imali su različite emocije. Iako u ljubavi međusobnoj njih dvojica bila su različita. Svaki je imao svoje vrijednosti i svoja poimanja. Prvi brat iako promijenjen, imao je različito poimanje ljubavi. Gledali su u svijet koji je sada ostao bez kralja. Promatrali su kako se ljudi nastoje snaći i organizirati. Kako istovremeno vlada i ljubav i mržnja, poštenje i korupcija. Razmišljali su kako će takav svijet opstati, kako će se ljudi u njemu snaći. Iz čega će učiti.

Tada se kraj njih stvori njihov otac. Zagrlivši ih čestita im na svim njihovim osobnim odlukama. Na njihovom trudu i razumijevanju sebe. I na tome što su zajedno stvorili novi svijet – Zemlju.

Svijet dualnosti, suprotnosti koje se jedna u drugoj zrcale. Svijet istine u beskonačnim oblicima. Svijet koji uči ljude samim svojim postojanjem.

I kaže im kralj – tek kada ljudi u tom svijetu, svatko za sebe, neprestanim radom i shvaćanjem, umiranjem i rađanjem, uvide da je svatko svoj kralj, svatko svoja patnja i svatko svoja ljubav i veselje. Tek tada će Zemlja postati mjesto vašeg nasljeđa, zrelosti i mudrosti.

I tako otac i njegova dva sina zagrlivši se ostanu promatrati Zemlju u još dugo njenih stvaralačkih godina.

33.

Bilo je već kasno, pred zatvaranje, oko 23 sata obavljali smo one najteže poslove. Kažem najteže jer tada ste već umorni i jedino što želite je otići doma. Dok sam bacao vreće sa smećem susreo sam se s njegovim pogledom, oči tamne poput najtamnije noći, a duboke poput svemira, nisam mogao prestati gledati u taj bezdan. Tada je bljesnuo njegov osmijeh, najbjelji zubi koje sam ikada vidio bili su u suprotnosti s njegovom preplanulom i usudio bih se reći zmazanom kožom. Kosa mu je bila poluduga i pomalo slijepljena, išarana sijedima, nemarno zavezana iza glave.

“Vruće je večeras, zar ne?”, boja njegovog glasa me paralizirala, ali ne u lošem smislu. U trenutku dok je progovorio osjetio sam kroz cijelo tijelo trnce i trenutno opuštanje. Vjerojatno sam izgledao izgubljeno jer me upitao ponovno, osmijeh nije silazio s njegovog lica.

Tek tada sam se prenuo i istinski ga pogledao. Bio je nešto viši od mene, a ja sam se smatrao visokom osobom. Njegova roba bila je stara, na mjestima podrapana. Fleke na robi toliko su se približile jedna drugoj da su ponegdje tvorile neke nove boje. Kraj njega bio je zavežljaj, baš onakav kakav vidite u filmovima ili crtićima, štap na čijem kraju je zavezana vreća.

Mora da sam ponovno ostao stajati jer on je svoje pitanje ponovio i treći put, tada sam ga pogledao u oči. Ona dubina koju sam vidio prvi put sada se pretvorila u neko svjetlucanje i imao sam osjećaj da u očima ima zvijezde koje mi upravo sada nešto govore, morao sam progutati slinu jer trenutno su mi krenule suze, ne od tuge već od nekog ganuća. Sada sam već bio siguran da misli da sam neki poremećen tip te sam uspio protisnuti “Da, da, stvarno je vruće”.

Njegov osmijeh se proširio i oči suzile, kao da ga je nasmijao moj odgovor, ili sam mu ja tako pogubljen bio smiješan. Pomislio sam da bi ja sada njemu nešto trebao reći ali sam shvatio da mi ništa ne pada na pamet pa sam izvalio “Da li ste gladni?”. U tom trenutku poželio sam propasti u zemlju, iskreno ne znam od kuda sam izvukao tu rečenicu niti zašto, ona je samo izašla iz mene.

Iako sam vrlo jasno vidio da se radi o beskućniku iz njega je zračila kao neka svjetlost, imao sam osjećaj kao da nekom svetom biću nudim nešto tako prosto kao hranu. I dok su moja razmišljanja išla iz tog smjera u smjer da mora da je kasno i da mi se već počelo priviđati kada buncam o takvim stvarima njegov jednostavni odgovor vratio me u trenutak "Pa zapravo danas nisam ništa pošteno jeo, sada kada to pitate shvaćam da malo i jesam gladan". Njegov odgovor u kojem se krilo toliko jednostavnosti i iskrenosti ponovno je u meni izazvao suze, jedva sam se suzdržao sada se već ozbiljno brinući za svoje duševno stanje.

"Ako želite ostalo nam je nešto hrane, a uskoro zatvaramo. Tu smo preko puta, imamo catering. Pa eto.. ako želite.. mislim.. ako ste gladni.. ako želite.. možete doći jesti", tako sam posljednji put zamuckivao u školi na povijesti. "Hvala, vrlo rado bi nešto pojeo", sada je podigao štap sa zavežljajem na rame s tolikom jednostavnošću da sam dobio želju da i ja imam jedan takav štap. Mahnuo sam rukom da me slijedi i nastojao pribirati misli.. Možda sam nešto krivo pojeo pa sada buncam, možda imam temperaturu, možda se jednostavno moram naspavati.

Stigli smo do ulaza ispred kojeg su se nalazila dva drvena stola s klupama, pokazao sam mu da tu može sjesti i ušao unutra. Te večeri ostalo je stvarno puno hrane te sam mu napunio dva tanjura sa svim što je bilo u kuhinji. Usput sam ponio jednu pivu, ogledavajući se za desertom, ali toga nije ostalo. Iznio sam sve van i stavio pred njega na stol. Par trenutaka samo je gledao u to, nisam bio siguran da li razmišlja od čega da počne ili je u šoku od tolike hrane. Podigao je pogled i nasmiješio mi se, a trnci su ponovno prošli mojim tijelom "Ovo je stvarno jako puno hrane". U tom trenutku počeo sam osjećati neugodu, toliko ljudi u svijetu je gladno, a mi bacamo tako puno hrane. Kada sam počeo raditi u ovom cateringu na početku sam imao velikih problema s takvim mislima, vremenom kao da sam otupio. Ovo je bilo prvi put da sam tako nekom ponudio hranu, ne zato jer mi to nije palo prije na pamet nego zato jer je politika firme bila drugačija, zbog raznih inspekcija hrana se "reciklirala", drugim riječima bacala i na to se strogo pazilo. "Da, večeras je ostalo jako puno", odgovorio sam s osjećajem krivnje u glasu. "Pa hvala još jednom, ja ću pojesti dio, a ostalo ako smijem ponijeti ću drugima. Znam dosta ljudi koji će biti sretni da mogu nešto pojesti večeras". Tada je krenuo jesti, a ja sam ponovno gutao slinu nastojeći ne proplakati. Nisam mogao shvatiti o čemu se radi, da li o njegovoj boji glasa ili tim očima ali svaki put kada bi počeo pričati osjećao sam trnce po tijelu i potrebu da plačem, ali da plačem od neke neobične sreće ili ganuća, nisam bio siguran što mi se zapravo dešava.

Ostavio sam ga da pojede u miru i ušao unutra pospremiti. Nakon nekih dvadesetak minuta izašao sam ali njega više nije bilo, na stolu je stajala poruka. "Hvala puno na hrani i u moje ime i u ime drugih. Ovo je mali znak pažnje za vas." Kraj poruke stajao je mali kamenčić. Uzeo sam kamenčić i trenutno počeo plakati. Kao da svo to suzdržavanje je sada krenulo van i suze su se samo izljevale iz mene. Sva sreća da sam bio zadnji kod zatvaranja,

zaključao sam vrata, ugasio svjetlo, sjeo na klupu i plakao. Osjećao sam kao da mi se tijelo istovremeno i grči i opušta, kao da mi srce želi izletjeti iz prsa, a istovremeno sam od tog svog oslobođenja osjećao nevjerojatno sreću. Prošlo je sigurno sat vremena kada sam krenuo doma, bio sam iscrpljen ali sretan, razmišljao sam o tom neobičnom čovjeku, njegovim očima, njegovom pogledu, čvrsto sam stezao kamenčić u ruci.

Tu noć sam ga sanjao. Bio je velika ptica koja se spustila pred mene i jasnim glasom mi je rekao "Sva mudrost je u prihvaćanju i dijeljenju"; tada je odletjela, a ja sam ponovno plakao.

Prošlo je nekoliko dana i ja nisam prestajao misliti o tom čovjeku, nekoliko puta na dan iznosio sam smeće nadajući se da ću ga sresti. Nakon mjesec dana polako sam gubio nadu i njegov lik prelazio je u sjećanje. Kamenčić sam uvijek nosio sa sobom kao i zapisanu poruku iz sna. To su bile moje amajlice i kada god bi mi došlo teško dotaknuo bi ih u džepu.

Jedne večeri, pred zatvaranje, ponovno sam ostao sam. Došao je. Stao je ispred vrata i pokucao, kada sam se okrenuo iznova sam ostao osupnut tim očima, pogledom, osmjehom, skoro sam počeo skakati od sreće što je tu. On je vjerojatno to i osjetio pa mi se još šire nasmijao, prišao i zagrlio me. Takav zagrljaj nikada nisam doživio. Njegov miris nije bio baš sjajan ali to me nije smetalo, njegov zagrljaj bio je najtopliji ljudski kontakt koji sam ikada doživio, moje cijelo tijelo počelo je treperiti i imao sam osjećaj da sjajim.

Tako smo stajali par trenutaka, a onda se razdvojili, on je i dalje imao osmijeh na licu, a njegov glas kada je progovorio bio je još magičniji nego sam se sjećao. "Bio sam u prolazu pa sam pomislio, možda vam je i večeras ostalo hrane".

Skoro sam počeo ubrzano pričati koliko sam ga čekao i koliko mi je nedostajao i što sam sanjao nakon susreta s njim, ali uspio sam se iskontrolirati i jednostavno izreći "Da, da, ima hrane, evo vi sjednite, ja ću sada donijeti." Polako je išetao i sjeo na klupu.

Ponovno sam pokupio sve što je bilo u kuhinji, sada sam znao da će nositi drugima pa sam njemu stavio na tanjur, a sve ostalo potrpio u vrećice, stavio sam i nekoliko piva i sve skupa iznio van na klupe.

"Mnogi su bili jako zahvalni onu večer, a vidim da će i večeras biti sretni.

Stvarno lijepo od tebe", nakon toga pogledao me tim svojim zvjezdanim pogledom i moje srce se ponovno počelo rastvarati. Ovaj put nisam se mogao suzdržati i suze su samo klizile, zatvorio sam oči. On je mirno sjedio, zatvorenih očiju duboko disao, a ja sam plakao. Ako sam mislio da sam prošli put sve isplakao, ovaj put sam se uvjerio da toga ima još i da bi mogao plakati danima. Međutim vrlo brzo neka energija je prošla kroz mene i počeo sam osjećati smirenje. Otvorio sam oči, a on je polako jeo. Bio je u punoj koncentraciji pri tom i nisam ga želio smetati. Imao sam osjećaj kao da razgovara s tom hranom, kao da gledam neki performans svjesnog hranjenja. Bio sam naviknut gledati ljude kako trpaju hranu u sebe i ovo je za mene bio jedan neuobičajen prizor.

Nakon nekog vremena bio je gotov, uredno je na tanjuru složio nož i vilicu te se naslonio. Zamišljeno je gledao negdje u daljinu, čekao sam polako osjećajući strah da će nestati, da ga više nikada neću vidjeti. Stoga sam željan njegovog društva upitao "Odakle ste?".

Nekoliko trenutaka je šutio, a onda me pogledao "Od nikuda. Moje postojanje zabilježeno je u svaki trenutak. Stoga sam sada i odavde."

To nije bio odgovor koji sam očekivao, iako nisam bio siguran što sam očekivao. Nisam bio siguran niti da razumijem što je upravo rekao.

"Da li već dugo ovako živite?", nisam ništa pametnije mogao smisliti, a silno sam želio da ostane.

"Ne. Samo neko vrijeme, za probu", sada mu se lice lagano razvuklo u osmjeh.

"Kako mislite za probu?", mislio sam da sam krivo čuo.

"Tako, za probu, da mogu vidjeti i osjetiti kako je to biti lualicom", njegov osmjeh sada se proširio i ponovno sam vidio zvijezde u njemu.

"Znači vi ne bi trebali ovako živjeti, ali želite?", imao sam osjećaj da postavljam glupa pitanja ali morao sam pitati i dalje.

"Da"

Sjedio sam i razmišljao. Da li je uredu da ga onda dalje ispitujem, možda je na nekom istraživanju, možda je to sve neki projekt koji je tajna. Ali želio sam dalje njegovo društvo i morao sam nastaviti ispitivati.

"Smijem li znati kako vam je ime? Ja sam Vedran."

"Vrtimir"

"Molim?"

"Ime mi je Vrtimir"

Bio sam siguran da nikada nisam čuo takvo ime. Ali sam i za par trenutaka bio siguran da je to najidealnije ime za njega.

"Sam sam ga izabrao kada sam stigao, kada sam izabrao ovdje i sada". Njegovi odgovori su me sve više zbunjivali i sada se to moglo očitovati na njegovom licu. Kao da se počeo zabavljati. Međutim zvijezde u njegovim očima toliko su sjale da sam osjećao čistu ljubav u njegovom prisustvu. Takvu ljubav siguran sam nikada prije nisam osjetio.

"Da, ljubav je precijenjena na način na koji ju ljudi doživljavaju".

To je bio trenutak kada sam naglo uspravan sjeo i kada mi se vilica vjerojatno do poda spustila, on je čitao moje misli!!!!

"Ne, ja ne čitam misli, ja ih gledam, a onda ti dalje šaljem svoje slike kroz energiju, tvoj mozak tu energiju onda pretvori u rečenicu".

Bio sam u šoku. Samo sam sjedio, piljio u njega i mislim da sam se malo i uštupnuo, glavom mi je prošla misao da možda sanjam.

"Pitanje je.. koja je razlika između sna i jave. Razlika je što javu percipiraš na drugačiji način od sna. San puštaš da se dogodi, a javu pokušavaš kontrolirati." I dalje sam sjedio u šoku i buljio u njega.

"Ok, probaj sada izaći iz šoka i prihvatiti, tako će ti biti lakše", sada se naslonio i ozbiljno me gledao. U tom trenutku nisam vidio zvijezde u njegovim očima nego duboki bezdan koji kao da me gutao i preplavljivao, osjećao sam ugodu i smirenje kako obuzimaju moje tijelo.

"Nisam siguran što da mislim o svemu ovome, što da mislim o vama", ovo su bile moje prve riječi, potpuno nepovezane jer zapravo u sebi sam polako počeo osjećati što bi mogao misliti o njemu.

“Tražio si, dobio si. Tražio si smisao života, tražio si neku dublju sliku stvarnosti, to si svaki dan molio zadnjih godinu dana, zar ne?”, njegov glas vibrirao je između nas, imao sam osjećaj kao da ga upijam cijelim tijelom. “Da, jesam..”, to sam nekako procijedio, kao da sam ponovno gubio moć govora.

“I onda sam pomislio da bi bilo zgodno da ti dođem to pokazati, a usput da malo razgledam uokolo”. Imao sam osjećaj da vidim neki sjaj oko njega, vjerojatno mi se pričinja pomislio sam.

“Ne, ne pričinja ti se. Sada kada sam ti se razotkrio moja svjesnost se širi i uskoro ću morati napustiti ovo tijelo, svjesnost će ga prerasti”.

“Misliš umrijet ćeš??”, bio sam u šoku, pa taman smo se sreli.

Lagano se nasmiješio, oči su ponovno bile zvjezdaste “Nisam se niti rodio, pa ne mogu niti umrijeti. Samo ću napustiti ovu materiju, ovo tijelo.”

“Ne razumijem”, osjećao sam da mi se grlo steže i da ću uskoro ponovno početi plakati, osjećao sam se kao malo dijete kojem oduzimaju njegovu najdražu igračku.

“Nećeš me izgubiti, od tvog rođenja sam uz tebe, cijeli ovaj život bit ću ti pomoć. Sada kada znaš da sam stvaran možda me i više počneš doživljavati”, tijelo mu je protresao smijeh.

“Kako to misliš? Ništa ne razumijem..”, sada mi je i glas već bio plačan.

“Sjeti se.. probaj osjetiti u sebi.. sjeti se svih trenutaka kada si osjećao kao da nisi sam, kada si osjećao da te prati neka luda sreća, da ti se stvari samo dešavaju, kao da ti netko pomaže. Sjeti se u djetinjstvu da si me vidio, ali si prestao pričati sa mnom nakon što su ti roditelji rekli da pored tebe nema nikoga. Sjeti se kako si zaboravio onda na mene i kako me nakon nekog vremena više nisi vidio. Ali ja sam uvijek bio tu, prisutan, uz tebe, kročio sam svaki tvoj korak. Prihvati svoje sjećanje.”

Dok je govorio u mom umu počele su se rojiti slike, mutno sam vidio obrise kraj svog kreveta, sjetio sam se kako sam pričao s nekim i kako je mama ušla u sobu i rekla da je bolje da se igram s autićima. Sjećam se kako me je u prvom razredu napao jedan veći dječak i kako sam se uspio obraniti tako da sam ga jako odgurnuo, nikako mi nije bilo jasno od kuda mi je došla takva snaga u tom trenutku. Njemu nije bilo ništa ali mi više nije prijeto. Sjetio sam se slike kako u školi odgovaram na ploči i kako molim da mi netko pomogne i kako mi se odgovori samo javljaju u glavi. Sjetio sam se kako sam znao biti usamljen i kako sam ponekad imao osjećaj da me netko grli. Uvijek sam mislio da sam možda postao mentalno nestabilan. Kako sam odrastao takvih situacija je bilo sve manje..

“Rastao si i tvoj um je počeo kontrolirati tvoj sistem. Postao si praktičan kao i mnogi pa si pomislio da ako shvatiš smisao života da ćeš shvatiti i vlastiti smisao.”

“Da..”, sjedio sam sada opušteno kraj njega. I dalje mi nije bilo previše jasno tko je on, nije mi bilo jasno umom, ali unutar sebe sam ga prepoznavao, unutar sebe sam ga beskrajno volio.

“Smisao ne možeš pronaći tražeći životne odgovore. Smisao možeš shvatiti prihvaćajući sebe”, dok je to govorio osjetio sam neku toplinu u predjelu prsa,

kao da se nešto toplo razlijeva mojim tijelom.

“Kako da to postignem? Kako da se prihvatim kada ne znam tko sam?”

“Nećeš niti znati tko si dok se ne prihvatiš”, ponovno je lagani smijeh protresao njegovo tijelo.

Sjedio sam i šutio. Duboko u sebi shvaćao sam što govori, ali moj um odbijao je takvu logiku.

“Tvoj um je poput malog djeteta kojeg su postavili na direktorsko mjesto. Bit će važan i nesposoban i pretjerano zaigran i pun informacija, ali ne onih korisnih već onih od kojih sam zakuha. Stoga davanje odluke njemu u to što vjeruješ ili ne vjeruješ nije previše korisno. To prepusti svojim osjećajima koji ti kroz intuiciju najbolje govore. Prepusti svom biću da se manifestira kroz ovo tijelo, dopusti svim svojim dijelovima da žive harmoniju i cjelinu. Tada ćeš lakše shvatiti zašto si tu, tada ćeš to osjećati i prihvaćati, djelovati u skladu s tim.”, njegov glas bio je poput lagane pjesmice, dok je govorio mogao sam čuti melodiju.

Sjedio sam upijajući njegove riječi, one kao da su budile moje tijelo, kao da su ga vraćale u život.

Zatvorio sam oči i naslonio se, osjećao sam vjetrić kako struji mojim licem i usmjerio se na disanje. Kao da sam oduvijek znao što trebam raditi samo si to nisam dopuštao. Svakim trenutkom tonuo sam sve više i više u sebe, a istovremeno moja svjesnost se širila, mogao sam osjetiti svoje fizičko tijelo i svoju energiju, mogao sam osjetiti kao da su svi odgovori u meni, samo je na meni kojim redom i kada ću ih spoznavati.

“Upravo tako”, njegov odgovor čuo sam na neki drugačiji način, a njegov lagani smijeh kao da je iščezavao. Otvorio sam oči. Nije ga bilo. Okretao sam se uokolo sebe, nije ga bilo. Ali smijeh je i dalje iščezavao, jasno sam to čuo.

“Prihvati se, dijeli”, to je bilo posljednje što sam čuo, nakon toga osjetio sam da ga više nema. Vrlo jasno kroz svoje tijelo osjetio sam da ga više nikada neću vidjeti.. ali i da je vječno uz mene. Ista energija koju sam kraj sebe osjećao cijelog svog života sada se slila u sjećanje na njegov lik, te zvjezdane oči, taj glas, sve to pratilo me cijelog života. Ali ja sam slabo slušao, slabo obraćao pažnju, slabo vjerovao svojim osjetilima.

Naslonio sam se polagano dišući. Moj um se pripremao na monolog ali sam ga ja zaustavio. Shvatio sam da je na meni odluka i da je upravo donosim.

Odlučio sam se za prihvaćanje, odlučio sam se za prepuštanje, odlučio sam se za život.

Od tog dana više ga nisam sreo, nisam ga baš niti jasno čuo ali njegovu prisutnost osjećao sam uvijek. Ona se protezala kroz osmjeh prodavačice, kroz vrisku djeteta u parku, kroz pjev ptica, kroz moje suze, kroz predivan sunčan dan. Osjećao sam neizmjernu radost i ispunjenje, pa čak i kada mi je bilo teško i kada sam plakao. Prihvaćao sam i sebe i sve trenutke, prihvaćao sam život i moje iskustvo u njemu. Znao sam da ću ga jednom ponovno sresti i tada sam mu želio reći da sam živio, da sam osjećao, da sam prihvaćao.. i shvatio.

Potpuno svjesno koračala je kroz šumu. Svaki korak tvorio je kamenčić, svaki izdah donosio je lahor koji je kroz šumu pronosio šapat. Njezina ruka prelazila je preko lišća, kore drveta, njezine usne doticale su cvijeće poljupcima. Svaka ptičica zapjevala je najljepšu pjesmu nakon što bi ona prošla. Cijela šuma okupana bojama i veseljem slala je melodiju koja se čula daleko, daleko, dopirući do ljudi i pozivajući ih u šetnju. Svako drvo plesalo je svoj ples na vjetru koji je milovao grane, a samo ponekad zapuhao jače, kako bi njoj otvorio nove putove.

Hodala je sa smiješkom, bila je ljubav, nježnost, bila je snaga u svoj svojoj punini. Okupana u boje, milost, šapat svih duša. Bila je ona kojoj se svi raduju, ona koju svi poštuju, ona zbog koje mnogi osjete polet nakon uspavanosti. Ona koju zovu Proljeće.

35.

Bio sam sasvim mlad kada se on pojavio. Za vrijeme meditacije prvo sam ga osjetio, a onda i vidio. Bijele duge brade, s malom kopicom na glavi, sitnim očima koje su mu se utiskivale u lice dok se smijao. Imao je po mojoj procjeni oko osamdeset godina. I stalno se smijao. Nije to bio neki ludi smijeh, više osmjehivanje, kao da se stalno dobro zabavlja.

Pitao me da li sam sretan?

Kako odgovoriti na tako jednostavno, a filozofsko pitanje. U to vrijeme taman sam završavao svoj studij psihologije i to je bilo jedno od onih pitanja na koje nema odgovora. Tako sam mu i rekao na što su njegove oči još više potonule u lice dok se on smijao i smješkao.

Nisam bio siguran što da mislim o njegovom pojavljivanju u mom životu. Bio je simpatičan i isprva sam mislio da je samo plod moje mašte. Bio sam nov u meditaciji i nisam bio siguran da li se baš svima mogu ukazati takve prilike. Nakon što mu nisam odgovorio na pitanje otišao je i ponovno došao nakon godinu dana, već sam bio zaboravio na njega. Ponovno me pitao da li sam sretan. Tada sam već radio godinu dana i taman sam bio pred stalnim potpisivanjem ugovora za jednu veliku tvrtku, kao stručni savjetnik za ljudske resurse. Posao koji me u potpunosti ispunjavao ali isto tako posao zbog kojeg uopće nisam imao slobodnog vremena. Rekao sam mu da ne znam da li sam sretan i da još razmišljam o tome. Oči su mu potonule, klimnuo je glavom i nestao.

Prošlo je pet godina kada se ponovno pojavio. Taman sam čekao rođenje svog drugog djeteta, sjedio sam u hodniku ispred rađaone, čekao da me doktori pozovu unutra, želio sam biti prisutan dok moja kćer dođe na ovaj svijet. Nastojeći se smiriti krenuo sam meditirati kada se ponovno pojavio moj stari prijatelj i postavio mi isto pitanje. Tada sam već radio za onu tvrtku nekoliko godina, stvorio dosta veliki ugled i poštovanje na poslu, uštedio poprilično puno novaca. Naš sin bio je divno dijete, zdravo i veselo, sada sam čekao rođenje kćerke. Sa ženom sam imao iskren odnos, pun poštovanja i ljubavi, rijetko smo se svađali. Prošle godine kupili smo na kredit predivnu kuću. Za sada sam bio

zadovoljan sa svojim životom. Ali da li sam bio sretan? Nisam mu mogao odgovoriti na to pitanje. Brinuo sam se hoće li porod dobro proći. Nadao sam se da ću i dalje napredovati na poslu kako bi mogli otplaćivati kuću, a pri tom skupljati i novce za školovanje naše djece. Zbog te brige i tih nadanja nisam bio siguran kako bi sreća trebala izgledati. Oči su mu potonule, ovaj put se čak malo i na glas nasmijao, čuo sam ga unutaršnjim sluhom, mahnuo mi je i otišao.

Već sam zaboravio na njega, prošlo je deset godina. Sjedio sam uz bolničku postelju svoje majke koja je umirala od raka. Nije bila pri svijesti i ja sam se samo mogao nadati da osjeća da sam uz nju i da ne umire sama. Dok sam zatvorio oči on se pojavio i pitao me ponovno da li sam sretan? Gledao sam ga kao luđaka i upitao da mi kaže koja bi normalna osoba u ovim okolnostima mogla biti sretna. Nije ništa rekao, samo me ozbiljno promatrao onim svojim dubokim očima. Osjetio sam kako mi se otapa neki led sa srca, a suze klize niz lice. Zadnjih godina živio sam dosta pod stresom i kao da su se sada sve te brige počele otpuštati u mojim suzama. Nakon što sam se isplakao stavio je dlan na moje čelo, osjetio sam kako se širim i kako mi se svijest povezuje sa svim oko mene. Osjetio sam da je sve ja i da sam ja sve. Mir je ušao u moje biće. Nakon toga energija moje mame napustila je njezino tijelo i ja sam osjetio olakšanje, zbog nje, zbog sebe. Još neko vrijeme nisam zvao doktore, sjedio sam kraj njezinog tijela pokušavajući se sjetiti svih lijepih trenutaka koje sam proveo u životu kraj nje. Moj prijatelj me tada ponovno pitao da li sam sretan? Nisam mu mogao odgovoriti, rekao sam da ne znam, da se osjećam zbunjenim. Oči su mu upale, smijeh je bio topao i iskren, otišao je.

Prošlo je od tada 40 godina, bio sam već star i ležao sam u postelji. Bio sam bolestan. Znao sam da mi se bliži kraj. Žena mi je umrla prije deset godina, od tada sam živio sam. Sin je živio na drugom kontinentu i s njim sam se najčešće čuo preko interneta. Kćer je s obitelji živjela u istom gradu i vrlo često me posjećivala iako sam joj svaki put govorio da ne brine o meni i živi svoj život.

Vani je bilo predivno vrijeme, čuo sam ptice kroz prozor, promatrao sunce kako ulazi u sobu. Osjetio sam mir cijelim svojim bićem, osjetio sam prepuštenost trenutku, osjetio sam kao da se svaka stanica mog bića prepušta sama sebi, osjetio sam kao da se napokon priznajem, kao da napokon shvaćam svoju prisutnost. Tada su mi se počele vrtjeti slike iz mog života, prvo djetinjstva, zatim školovanja, zaposlenja, upoznavanja supruge, rođenja sina pa kćeri, obiteljski život. Između toga osjetio sam i sve brige i strahove s kojima sam se opterećivao.. ali oni nisu sada imali takvu moć. U sebi sam nosio mudrost prepuštanja i shvaćanje kreiranja. Kao da sam se trenutno spojio na mudrost od koje sam se toliko skrivao cijeli život. U misli mi se vratila rečenica mog djeda kada sam bio jako mali, gledao bi me dok se igram i dok se nakon toga vraćam ljut doma jer nisam uspio zabiti loptu u gol. Gledao bi me i komentirao "E da mi je ova mudrost dok sam bio tako mali". Nikada to nisam razumio, smatrao sam se u ono vrijeme poprilično mudrim.

Sada sam ležao u krevetu, u tom starom tijelu koje se spremalo na posljednji počinak te osjećao kako se ponovno spajam sa svojom mudrošću, sa svojom energijom koja je bila prije ovog tijela, koja će biti i nakon njega. Osjećao sam koliko su strahovi upravljali sa mnom cijeli život, koliko sam bio odvojen od

sebe, od života, vječito u nekoj potrazi. Pogledao sam kroz prozor u drvo preko puta, neka ptica je pjevala dok je oko nje skakutala druga. Boje su se pojačale i ja sam sada jasno vidio zelenilo te krošnje, gledao sam je često kroz prozor ali nikada nije bila tako zelena. Čak sam i pticu jasnije čuo. Sve je postalo nekako izraženije, uvijek je bilo tu, ali ja sam sada prvi put zapravo obratio pozornost.

Ležao sam tako gledajući u taj prizor, osjetio sam kako mi suze klize niz obraze. Ne od tuge, nego od sreće. Sjetio sam se svog prijatelja i po prvi sam put znao da imam odgovor za njega.

Da, sretan sam.

Čuo sam smijeh, osjetio njegovu prisutnost, a onda se sreo i s njegovim očima kada me dočekao.

36.

Ponekad pomislim,

ali samo ponekad!

Tko sam?

I onda zaželim

da sam ptica..

koja leti visoko.

Da sam orao naprimjer..

Pomislim zatim

kako bi se onda smijao?

Da li se ptice smiju?

I tada zaželim

da sam dupin,

vidio sam kako se smiju.

Ali kako bi se onda

penjao na planinu?

Možda bi trebao

biti divokoza?

Ili medvjed?

Ili mrav?

Tada bi se svuda

mogao provući.

Da li bi mogao biti sve?

Onda vjerojatno

ne bi niti postojao,

bio bi sve ili ništa...

Tada stanem

i razmislim tko sam...

Nasmijem se,

poskočim..

daleko poskočim
i onda imam osjećaj
da letim.
Zatim se još jednom
nasmijem!
Lijepo je biti ja :)

37.

Osjećao ju je...
Iz njega je ponekad progovarala...
ta svjetlost.
Namjerno je zatvorio oči,
kako bi još lakše utonuo u svoj mrak,
pomislivši kako će ju tako odagnati.
Kako će ga tada ostaviti na miru.
Ali nije...
sjala je još jače.
Pozivajući ga da joj se pridruži,
da se utopi u njoj,
stopi..
postane svjetlo.
Osjećao je svoje odupiranje,
nije želio da ona ispere svu tugu
koju je mjesecima, godinama...
skupljao.
Želio je živjeti svoju tugu..
činilo mu se da je tako lakše.
Bez odgovornosti..
za pomakom.

Ali ona je bila uporna.
Obavijala ga je..
s puno ljubavi.
Želio ju je mrziti,
ali nije mogao.

Dani su prolazili,
osjećao je vlastite pomake...
Iako se odupirao.
Oni su bili tu.
Svakim danom,
dan je bio sve svjetliji.
A noć sve krupnija.
Činilo mu se da i on raste.
Molio ju je još jednom..

da ga ostavi,
da mu dopusti da utone...
u vlastite mrakove.
Osjećao je da ona ne odustaje,
da mu ne dopušta da posustane.

I tada se predao.

To je bio trenutak kada je progledao.
I ugledao sebe.
Osmjeh je prelio lice
i proširio se na svijet.

Bio je sretan.
I svoj.

38.

Možda samo trenutak dijelio me je od pogleda s najviše litice u ovom kraju kada sam začula prodoran zvuk koji je dolazio iz šume, pogledala sam preko ramena kako bi ugledala neku pticu ili možda sitnu životinju ali nije bilo ničega, šuma je i dalje bila tiha kao i prije nekoliko minuta kada sam kročila kroz nju.

Pažnju sam ponovo usmjerila prema litici kada se zvuk ponovio, sada jači i oštrij, osjetila sam kako mi trnci prolaze cijelim tijelom, ovaj put se nisam željela okrenuti, osjećaj da mi netko privlači pažnju širio se mojim tijelom, a uгода nije išla s njim. Moj fokus prema litici i sljedeći korak bili su popraćeni oštrim kricima koji su sada trajali barem jednu minutu, nakon toga trenutak tišine i krici su se nastavili, imala sam osjećaj da ih netko ispušta par metara iza mene, to više nisam mogla ignorirati i munjevito sam se okrenula spremna se suočiti s nekom strašnom zvijeri.

Iza mene nije bilo nikoga, samo se trava, predivne jutarnje zelene boje savijala pod laganim povjetarcem; dan je bio sunčan i ovo je mjesto odavalo dojam spokoja, jedini uljez ovdje bila sam ja... sa svim svojim pomiješanim osjećajima koji su me dovodili do nečega što je sličilo ludilu, a na kraju i do ove litice.

Stajala sam tako nekoliko trenutaka i razmišljala hoće li se krici ponoviti ako se okrenem natrag i u tom trenutku ponovili su se, kao neka potvrda. Nakon toga prvi red drveća počeo je lagano savijati svoje grane kao da plete neku nevidljivu zračnu pletenicu. Gledala sam taj prizor, slušajući krikove koji su sada slijedili konstantno svakih par trenutaka i ples drveća, osjećaj da sam ja čudna polako se gubio, a dojam da me preuzima ludilo dolazio je na prvo mjesto... možda je to to, možda stvarno gubim razum pomislila sam.

U tom trenutku drveće je počelo još jače zamahivati svojim granama, a oko mene se počela stvarati kao neka bijela izmaglica, tijelo mi je polako počelo trnuti, a um kao da se zatvarao, jedino što sam nakon par trenutaka osjećala bilo je disanje, postalo je smireno ali plitko, kao da zapravo uopće i ne dišem. Tada se pojavila... najljepša bijela svjetlost koju sam ikada vidjela, polako je izronila iz drveća i nekim lelujavim kretanjem prilazila meni, izgledalo je kao da je neki dim dobio svoju volju i sada započeo kretanje po prostoru na način koji on želi.. jedino što nije bio dio ove dimenzije. Čim sam ugledala tu svjetlost osjetila sam poznatu struju po tijelu, onaj osjećaj kada se sretnete s nečim van ove dimenzije i kada osjetite veličinu koja se ne može mjeriti zemaljskim jedinicama, kada znate da ste u dodiru s nečim toliko uzvišenim da vam suze od ganuća klize niz lice, jer osjećate kao da ste odjednom povezani sa svojim domom. Opustila sam tijelo znajući da ću sve što trebam čuti lakše prihvatiti ako se prepustim, u ovakvim trenucima um je samo teret. Podigla sam ruke prema svjetlosti i u sebi se zahvalila, sva ona bol i ljutnja s kojom sam došla do litice najednom su nestali, kao da ih u ovom trenutku nisam bila niti svjesna.

Nakon par trenutaka svjetlost je prišla potpuno blizu meni i sada sam osjećala i trnce i neku hladnoću ali toliko ugodnu da mi je tijelom prolazila toplina dajući mi osjećaj nade i sigurnosti.

Zatim sam unutar sebe začula pitanje.

"Kakav očaj te natjerao na tu liticu s tim planom?!"

Znala sam koji odgovor bi mogla dati, koliko razloga nabrajati ali isto tako ta svjetlost je znala sve to i bolje nego ja, imala je pogled u moju dušu i ova konverzacija koja se trebala održati bila je moje učenje vlastitog smisla života; znala sam to ali ipak sam bila spremna za raspravu, teško se odvojiti od ega koji misli da sve zna pa čak i onda kada zna da nije u pravu. Ponosno sam podigla glavu spremna da sve unutar sebe odgovorim i obrazložim ali u tom trenutku sljedeće pitanje razlilo se mojim tijelom.

"Zar misliš da to ne možeš učiniti na pametniji način?"

Prije nego sam uspjela shvatiti da sam unutar sebe pitala – Na koji? – odgovor je stigao.

"Radom trudom.... shvaćanjem sebe.... radom na sebi, zato si tu, zato si izabrala roditi se, zato si izabrala ovaj život".

Znala sam to, nije da nisam.. znala sam da je u pravu... ali problem je bio što sam ja bila na rubu snage... jednostavno više nisam imala snage za rad na sebi.

"I zbog toga misliš da ćeš se poštediti u idućem životu? Da ćeš si idući život izabrati manje kompliciran? Ne! Bit će još teži i kompliciraniji... samo zato da bi iz sebe izvukla najbolje!"

Stajala sam tako par trenutaka bez misli...i to sam znala... ali da, da, vjerovala sam ili bolje rečeno nadala se da bi nakon ove smrti moja duša mogla u idućem životu izabrati nešto lakše. Nekako kao da sam se nadala da ću je uspjeti u to uvjeriti...

"Ali ti si duša, ova osobnost koju sada živiš samo je dio tvoje duše.. i zbog toga sve što te u ovom životu tako umorilo dio je tvog izbora, a duša si nikada ne izabire nešto što smatra da ne može odživjeti. Postoje samo teži i lakši putevi... ponekad duša izabere puno težih kako bi brže prolazila kroz vlastite lekcije, kako bi brže shvatila i proširila svoju svijest. Stoga nikoga ti u ništa nećeš uvjeravati, jer svoj način već si izabrala... ako sada odeš to će ti na nivou duše biti samo još veći izazov za idući život."

U tom trenutku kroz tijelo mi je prošla energija koja je izazvala kao neki osjećaj škakljanja, kao da me s tim riječima izaziva kako bi u meni pobudila želju za životom.

"Volju!... volja ti je potrebna kako bi se dalje pomaknula. Ali ne pomaknula korak prema naprijed na ovoj litici koji će te prerano suočiti s novim i vjerojatno još težim zadacima, nego volja za ovaj život, kako bi završila ono što si započela... s osmijehom na licu. Djeluj iz vlastite snage i sve će ti biti olakšano. Sav ovaj trud koji ulažeš kako bi sebe uvjerila da ti je teško, kako bi sebe dovela do situacija da stojiš na rubu litice i razmišljaš o idućem životu uložiti u volju da se pomakneš iz ove energije u energiju koja će ti donijeti rješenje. Tvoja vibracija privući će u tvoj život sve stvari, stoga potrudi se da ti tvoja vibracija privlači samo najbolje za tebe."

Sada sam već definitivno izgubila želju za prelaskom u novi život... i tako je moja namjera bila iz očaja i vjerojatno sam se potajno nadala da će me nešto u tome spriječiti... ali sada sam bila ljuta.. jer sve sam ja to znala i osjećala sam se kao na početku, kao da mi je netko upravo rekao da moram ponoviti gradivo koje sam već učila nebrojeno puta.

"To je stoga što se trudiš. Nastojiš umom riješiti svoje situacije, a potrebno je samo da ih pustiš i nakon toga osjetiš, zatim propustiš i pričekaj višu vlastitu vibraciju. Bez truda, samo s vjerom da ne može biti nikako drugačije od savršenstva."

"Nakon toga se zahvališ samoj sebi što si se uopće rodila i dovela do ovog gdje si sada, a zatim si čestitaš na hrabrosti. Kao duši trebalo ti je puno više hrabrosti da se rodiš od bilo kojeg čina za kojeg ti misliš da je težak u ovom životu. Stoga samo i pomišljanje da prekineš ovaj život kako bi započela neki novi dovodi te u još težu situaciju, a da toga nisi niti svjesna".

Osjećala sam energiju koja se sada ovijala oko mene, kao da me mazi i tješi i govori kako će sve biti ok.

"Sve već JE ok, stoga nikako drugačije niti ne može biti!"

Stajala sam tako gledajući prema litici, njezin rub više nije izgledao tako privlačan, moja ideja bila je sada daleko od ovog trenutka i ja jedino što sam željela je zadržati ovaj osjećaj sreće koji me počeo preplavljivati.

"Budi u sebi, obećaj si vjerovati, uzgajaj i održavaj svoju volju poput neke rijetke biljke i vidjet ćeš da će tvoja snaga vrlo brzo pokazati se u svom djelovanju. Tada je bitna upornost i stalni rad, tada će i tvoje akcije ići iz snage, a ne iz straha, a djela će ti biti najbolji pokazatelji da si na dobrom putu. Ne trudi se zapamtiti ovaj trenutak već ga stalno živi, budi svoj najveći učitelj jer boljeg od tebe za tebe niti nema. Dopusti si svoju slobodu i ona će te ispuniti prije nego što si mislila, dopusti si vjeru u svoju snagu i tvoja snaga izrast će u trenutku koji je brži od onog koji poznaješ.. jer to je sve nešto što ti imaš, samo se trebaš prisjetiti."

Tada sam osjetila energiju kako odlazi, jedan tren me dijelio od panike što će biti kada ode ali onda sam osjetila lagani udarac u grudi.

"TU se usmjeri, na svoj centar, tu usmjeri namjeru da budeš snažna, da se prepoznaš, ne dopusti si da te strahovi preuzimaju već se stalno usmjeravaj na svoju snagu, rješenje će brže doći ukoliko ti uložiš veći trud. Sve će biti super, jer već i je sve super, zapamti..."

I tada je nestala, brže nego što je došla....drveće je još par trenutaka otplelo po zraku nevidljivu pletenicu, a onda se sve smirilo. Čula se samo tišina... oko mene....i tišina u meni... sva pitanja nestala su sa zadnjim pokretom grana, a osmjech se proširio cijelim mojim tijelom.

I znala sam upravo ono što je rekla... sve je super, nikako drugačije niti ne može biti. A volja da sve raspletem i pokažem si sreću polako je počela ispunjavati moje biće.

(Ovo je priča ali njezin glavni lik mogao bi biti bilo tko od nas, bilo tko tko je ikada osjetio toliki mrak unutar sebe da se bojao biti progutan ili odlučio "odustati")

39.

točka,
samo jedna točka i ništa više.
centar samog sebe,
točka u velikoj točki.

početak točke u nekoj drugoj točki.
prostranstvo u samom postojanju,
koje i opet završava u točki.

kada udahnemo ulazimo u točku,
kada izdahnemo još više se sabijamo u nju.
pokušavamo izaći i ući ali prolaza nema
jer točka je jedinstvo postojanja,
postojanje samo, sve ono što imamo i sve ono
što mislimo da nemamo.
jer teško je nemati nešto što nikada nisi ni imao.

miris postojanja još uvijek nam ispunjava nosnice
pokazujući nam da život je tu željeli mi to ili ne,
pozivajući nas da se igramo i živimo,
u ovom ili nekom drugom postojanju, nije važno,
važna je igra i naše prihvaćanje radosti.
toliko važna, a toliko teška disciplina.

kada otvoriš oči misliš da vidiš,
kada ih zatvoriš želiš vidjeti,
zadovoljstvo nikada ne stavljaš na prvo mjesto
jer uvijek misliš da možeš bolje.
moći ćeš kada vidiš gdje si, a vidjet ćeš kada
povjeruješ tko si, a vjerovanje je nešto što si.

samo zavidan osmijeh misli da je potpun,
svaki ostali teži boljem.
kada shvatiš da granica nema i osmijeh
će dobiti svoju širinu, baš onu koja ne postoji.
neuhvatljivi dio misli krenut će svojom stazom,
dok ćeš ti pokušavati za njima.
kada shvatiš da idu u krug,
kada ih pričekraš,
shvatit ćeš što ti govore,
i postat će nevažne.

samo postojanje,
samo postojanje ovdje i sada,
samo njegovo shvaćanje,
dovest će sve odgovore pred tebe.
i vidjet ćeš točku.
onu istu koja je bila na početku,
onu istu iz koje se nikada niti pomaknuo nisi.

tada ćeš je vidjeti i poželjeti ostati.
baš kao i svaki put.

a točka će biti tu samo za tebe,
ti sam u sebi.

40.

Pomičem ruku prema grani koja se njiše ispred mene i razotkrivam pogled, tako poznat, tako nejasan i maglovit, a opet tako topao i bliski. Prelazim na onu stranu pogleda i susrećem se sa svim onim što mi je toliko puta dolazilo, prilazilo i odlazilo, a da mi ništa nije reklo, ništa ostavljalo osim zbunjenosti. Ponekad je i to dovoljno da nas ostavi prazne u ispuni našeg bića.

Sjećanja koja imam na taj pogled sada se pretaču u stvarnost za koju nisam sigurna da li postoji, oblici mijenjanju oblik svake sekunde i što se više približavam shvaćam da se sjećanje gubi, a zamjenjuje je realnost i sada više nisam sigurna što je tu zapravo sjećanje. Prelazak može biti stvarniji od postojanja, s ove ili one strane. Možda je prelazak ta bit koju tražim, neprestano kruženje u potrazi za sobom, sve tako blizu i ispunjeno prostranstvom.

Kada bi samo na tren ugledala to što tražim možda bi se i sjetila što to točno tražim. Ovako me noge nose putovima koji se sami izabiru, a torba na mojim leđima puni se i prazni po nekoj njenoj logici, ja sa svim tim nemam ništa, baš kao što i priliči takvom putniku, bez početka i cilja.

Misli koje me pri tom prate odraz su mog stanja i zapisuju se u neke prozirne listove koji me okružuju, a koji se nakon toga uredno spremaju u neke prostorne kutije ostavljajući mi tako sjećanje na moju prolaznost.

Kružim tim prostranstvima u ovoj i nekoj drugoj dimenziji nadajući se stalno da je baš ta sljedeća dimenzija za mene, upravo ono što tražim, upravo ono po što su me poslali, ... samo se ne mogu sjetiti lica onih koji su me poslali, izmjenjuju se s mojim životima te pretapaju u sadašnje.. svi oni, sve one, svi «mi» koji su živjeli slali su me stalno na nove putove kako bi pronašla granice njihove/naše/svoje sreće i uvjerila ih da granice ne postoje.

Stojeći sada na vrhu tog proplanka i prelazeći u svoj pogled shvaćam uzaludnost potrage i strast u potrazi samoj, shvaćam što je to što me tjera naprijed, a ujedno i ranjava u potpunosti. Što je to što ne da mira mojoj duši i san mom tijelu. Kakva je to energija koja me toliko baca po ovoj i svim ostalim realnostima. Energija znatiželje, energija željna novih iskustva i novih prostranstva, s nadom da je iza sljedećeg brda sigurno još veće i bolje sunce, sunce koje sa sobom nosi i sve odgovore. Toliko zablude...

Okrećem se sada već duboko u svom novom pogledu i izlazim na trenutak iz svega. Gledam i promatram to dijete, sebe u njemu i taj zanos. Pokušavam dokučiti što je taj zanos i čemu služi, što mi to pokušava cijelo vrijeme reći.

A onda shvaćam. To dijete pjeva, ja pjevam i plešem u tom zanosu. Napokon istina izlazi iz svakog pokreta i svakog mog glasa. Okolna brda tresu se od uzbuđenja pred iskonskom srećom, pred zanosom kojeg nitko i ništa ne može zaustaviti. Pred istinom samom u svoj njezinoj bespotrebnosti.

Jer zanos je zanos za životom, u svim oblicima, svim postojanjima, svim dimenzijama ... samo zanos, samo život, .. ništa više i ništa manje.

41.

kada te pitam tko si,
ti mi pogledom govoriš.

tvoj pogled zna ono što ti tražiš.

koliko još planina želiš prijeći?
sto misliš da ćeš iza njih naći?
samo još jednog sebe..

ormar pun snova
držiš u svojoj sobi,
valjda misliš da ćeš ih tako
prije naći..

kada pogledaš prijeko
vidjet ćeš mene,
ali samo na tren,Ž
jer tada pretvorit ću se
u tebe..
i shvatit ćeš tko je to
koga tražiš.

kada se zagriš,
kada se prihvatiš,
pomisli na zvijezde,
pomisli na njihovu ljepotu
u tako divnoj noći.

trenutak prije smrti
odsanjat ćeš svoj život.
a tamo negdje prijeko
pričekat ću te ja,
samo da vidim tvoje oči
i odgovor u njima,
samo da vidim
kako izgleda shvaćanje..

42.

Tiho poput snježnih pahulja dotaknula je zemlju. Nije bilo moguće ne pomisliti da je taj pokret najelegantniji pokret koji se pri doticanju zemlje može proizvesti, pun osjećaja prema toj smeđoj tvorevini koja joj je toliko dugo predstavljala jedino utočište u ovom svijetu.

Njene oči ostale su otvorene kao da još posljednji put pokušavaju vidjeti sve ono što ona nije mogla za vrijeme ovog života. A tada je nestalo sve, svijetlo je prekrilo dotadašnju tamu i u njenom srcu pojavila se sreća, toliko zaboravljeni osjećaj.

Nadala se i veselila da će uspjeti proživjeti toliko očekivanu smrt potpuno svjesno i da će joj sve ono što se skrivalo oko nje napokon biti rasvijetljeno. U tom očekivanju njeno tijelo je poprimilo neki čudan grč sreće i bola zbog proživljenog šoka. Auto koji ju je tako naglo i silovito odbacio u zrak još uvijek je pokušavao zakočiti i zaustaviti se.

U tom trenutku ležeći na zemlji osjećala je potpunu zahvalnost prema tom autu i njegovom vozaču. Čak je poželjela ustati, otrčati i zagrliti ga jako i s puno ljubavi te mu zahvaliti. Možda bi to i napravila da je njeno tijelo slušalo njene zapovjedi, da se nije počelo odvajati od njezine duše i da nije odlučilo prijeći samo u neko stanje bivanja i postojanja i čekati rastvaranje u ovom fizičkom svijetu.

Posljednji pogled u ovu dimenziju oko nje pokazao joj je koliko se brzo može skupiti puno ljudi na jedno mjesto. Jedno križanje, jedna žena, crveni auto, let zrakom – predstava kojoj teško da i jedan slučajan prolaznik može odoljeti. A onda stajanje. Jer većina ih je stajala i gledala, gledala je njeno umiranje, vjerojatno s jako malo osjećaja koji će se onda sljedećih dana i godina pojačavati kako će njihovo pričanje zainteresiranim slušateljima poprimati sve dramatičnije trenutke.

Ali to sada više nije bilo bitno. Ona je napokon dočekala ono što je toliko dugo željela, dočekala je svoju smrt, nešto što je već tako davno «naručila».

U trenutku prijelaza s ove na onu stranu dešava se toliko toga – pisale su mnoge knjige. Vi prolazite kroz tunel s puno svjetla i dolazite pred sve one koji su vam nešto značili u ovom životu, a onda vam se nakon toga, ili prije možda, više se nije dobro sjećala odvrti vaš trenutni život do u najsitnije detalje i vi imate priliku shvatiti sve ono što ste proživjeli.

To je dio koji prolazi svatko i ona se dugo spremala na sve ono što bi mogla vidjeti i doživjeti na svom putu prema smrti, prema slobodi od svega što ju je ovdje gušilo i zbog čega se uvijek osjećala kao svemirac koji je sasvim slučajno pri nekom istraživačkom letu sletio na neku nepoznatu planetu... i tu ostao izgubljen u ovoj dimenzionalnoj izgubljenosti koja nema niti početak niti kraj i koju ne poštuju ni njezini stanovnici. Uvijek je bila netko tko nije čak niti crna ovca u stadu, netko tko zapravo niti nema boju, bar ne onu koja bi se pri ovom svjetlu mogla vidjeti.

Iako se nastojala prilagoditi njezin trenutni život je uz sve njegove uzburkanosti poprimao sve veće i veće razvlačenje prema mogućim granicama, i dok se uvjeravala da granice zapravo ne postoje njeni dani postajali su sve sličniji s puno različitih događaja. Sve do dolaska crvenog auta, golfa starije marke, s vozačem koji se još pokušava zaustaviti, glave pune i prazne istovremeno od svih misli koje će mu tek početi dolaziti. Bez obzira na sve, priuštila mu je događaj koji će vjerojatno pamtili tijekom cijelog života, a onda će ga moći analizirati nakon prolaska kroz svoj tunel.

A tada se ova stvarnost počela napokon gubiti, riječi oko nje koje su tvorile žamor uskomešanog mnoštva koje je i dalje samo stajalo i gledalo predstavu umiranja postajalo je sve slabije i nerazgovjetnije, počeo ga je zamjenjivati neki čudni šum koji ju je podsjećao na šum u ušima koji se javlja kod nešto dubljeg ronjenja, čak je i pritisak u glavi postajao sve sličniji. Imala je osjećaj da joj oči upadaju sve dublje i dublje u unutrašnjost glave i da promatra svoje tijelo iznutra. Pomislila je kako ide na krivu stranu i kako bi trebala početi izlaziti iz tijela, a ne vraćati se unutra, ali neka čudna sila vukla ju je sve više i više unutra i onda je shvatila da čak ne može niti pomisliti na zaustavljanje, kretanje se javljalo sve većom i većom brzinom. A tada je naglo stalo, sve se zaustavilo i ona je stajala u potpunom mraku. Bez misli, bez osjećaja, bez tijela. Sve to još uvijek je dolazilo za njom i za trenutak je počela osjećati kako se sve ono što je ona, sve ono što je ona bila za vrijeme ovog života polako slijeva u ono što je ona sada – nešto bez tijela što stoji u nečem što je «ništa». To je ono što je ona vidjela pred sobom – ništa.

Trenutak zatim blizu nje stvorila se neka čudna kuglica svjetla i nečija prisutnost nagnula ju je da se počne okretati oko sebe i upravljati nečim što je počela osjećati kao tijelo, ali što nije imalo oblik. Njene ruke i noge i dalje su pružale osjećaj pripadanja nekom tijelu koje je isto tako pružalo osjećaj pripadanja njoj, a ona je sve to osjećala kao svoje – ali ništa od toga nije bilo vidljivo njenom sadašnjem pogledu za koji je jasno osjećala da je drugačiji od dosadašnjeg.

Kuglica svijetla s njene desne strane počela se vrtjeti u krug oko nje iscrtavajući neke oblike svojom putanjom i osvjetljavajući nju u tom nečem što je – ništa, njen doživljaj još uvijek nije poprimao neke smislene oblike postojanja.

Nakon nekog vremena kuglica je zaustavila svoje kretanje i zaustavila se točno ispred njenih očiju. Više se nije pomakla niti za milimetar, stajala je tako i ona je na neki smiješan način znala da se ta svjetlosna kuglica i ona gledaju «oči u oči».

A tada je kuglica stvorila pitanje u njenoj glavi – «Što hoćeš?!» – pitanje koje ju je toliko iznenadilo da u njoj nekoliko trenutaka nije bilo niti jedne misli, ničega. Pitanje je sadržavalo toliko pitanja unutar sebe, i sa sobom je nosilo pregršt emocija, ali toliko različitih od svega onog što je ona očekivala.

Kuglica je i dalje stajala na istom mjestu i ona je znala da više ništa neće čuti s njene strane dok ne odgovori na pitanje koje joj je bilo upućeno. Pitanje ju je toliko zbunilo da je svoje misli za koje zapravo više nije bila niti sigurna da postoje nastojala dovesti u neki red i natjerati da osmisle neki odgovor. ... Što ona «hoće»?! Hoće?!kao da stoji pred pripadnikom neke bande u kvartu u koji je slučajno upala i sada mu pokušava objasniti da samo želi prijeći... nekuda. U tom trenutku nije se mogla jasno niti sjetiti gdje to ona želi... a da, da, pa da, ona želi doma. To je zapravo ono što ona treba odgovoriti toj svjetlosnoj kuglici koja ju je zapravo na neki način počela i nervirati sa svojim stavom.

Prije nego što joj je uputila odgovor kuglica je postavila novo pitanje u njenoj glavi «Kako znaš?».

Na trenutak je nastala ona ista tišina u njenoj glavi, a onda je shvatila da se komunikacija održava na telepatskoj razini, ako takva razina uopće postoji.

Sada je već jasno osjećala nestrpljenje i nervozu prema toj kuglici koja ju je zaustavila u ovom ništavilu. «Kako znaš?», pitanje se ponavljalo i dalje kao neka jeka u onom čega nije bilo oko nje.

«Kako znam?», njen odgovor nailazio je na prepreku od vlastitog pitanja i nikako nije mogla početi nabrajati onaj dugačak popis za koji je znala da postoji, a koji je sadržavao sve one razloge zbog kojih je željela ići doma. Dok joj se vlastito pitanje i dalje motalo unutar nečega za što je sada doživljavala kao svoje trenutno prozirno tijelo kuglica je počela raditi elipsaste krugove oko nje, kao da se vrti iz dosade dok čeka da ona smisli neki pametni odgovor. Ali njene misli nisu željele doći u neki red, njena unutrašnjost je bila njena, ali je bila toliko drugačija od svega na što je do sada navikla. Kao da pati od poremećaja pamćenja trenutno.

«Onda ti nisu bitni...ako ih se sada ne možeš sjetiti» dodala je kuglica nakon još nekoliko krugova.

Stajala je i dalje u tom «ništa» i promatrala prolazak kuglice pred sobom u naletima vrtnje, misli su nestale potpuno, a s njima i onaj osjećaj ljutnje prema toj svjetlećoj lopti. Stajala je nijemo i slijepo za sve osim za njenu trenutnu vrtnju. U tom trenutku imala je osjećaj da bi tako mogla stajati stoljećima i gledati prolaske te kuglice pred svojim očima dok stoji u nečemu što za nju i dalje nosi naziv «ništa». U nju se polako počelo uvlačiti smirenje, neki sasvim zaboravljeni osjećaj. Nije se u tom trenutku čak mogla niti sjetiti kada ga je i da li ga je uopće tijekom ovog života ikada i imala. To je sada je već bila sigurna, najjači osjećaj smirenja kojeg se njena «pamet» u ovom trenutku mogla sjetiti. Bilo je novo, a opet tako poznato, bilo je .. bilo je... bilo je poput doma?!?!? ... Ta misao ju je toliko snažno potresla da je sve ponovo stalo i ona se ponovo našla bez misli u nečem što je i dalje bilo «ništa».

A tada je kuglica ponovo sasvim iznenada stala ispred nje, ispred nečeg što bi trebale biti njene «oči» iako je sada sve manje bila uvjerenjena u to, imala je osjećaj da i ona postaje kuglica.

Gledajući se tako ponovo «oči u oči» počela je shvaćati da je onaj osjećaj iznerviranosti prema tom zaustavljanju u ovom «ništa» počeo nestajati, tj. da ga zapravo uopće više niti nema, otišao je dok se ona bavila nekim drugim emocijama.

«Pogledaj» čula je u svojoj glavi, «pogledaj oko sebe». Iako bez namjere njeno sada prozirno tijelo počelo se okretati na sve strane i gledati u «ništa». I dok je razmišljala o tome što bi to trebala gledati u ovoj tami čula je «ne vidiš ništa jer ne želiš vidjeti».

Ne želi vidjeti... te riječi ponavljala je kao dobro uvježbana papiga pokušavajući shvatiti njihovo značenje. Što bi ona uopće ovdje i trebala vidjeti bila je prva misao koja joj je došla.

«Svoj život» rekla je kuglica.

Nije se sjećala koliko je vremena prošlo od te rečenice ako vrijeme u ovom «ništa» uopće i postoji ali je znala da je neko vrijeme bila u nečem što bi s one zemaljske strane najsličnije bilo snu.

Polako počinjući biti svjesna svoje trenutne prisutnosti u ovom što je i dalje bilo «ništa» vidjela je da kuglice nema. Stajala je tako nekoliko trenutaka očekujući da će se nešto desiti ali ništa se nije desilo. Poželjela se pomaknuti ali trenutno tijelo nije odgovaralo na tu želju, samo su misli postajale sve brže i svjesnije i ona je počela osjećati emociju straha od zatvorenosti. Počela je zazivati svjetlosnu kuglicu ali ništa se nije dešavalo. Nikakav pomak oko nje nije odavao prisutnost bilo koga.

Strah je postajao sve veći i ona je počela osjećati dolazak panike. Nečeg toliko većeg i snažnijeg od nje da nije bila sigurna hoće li to uopće i preživjeti, ako se može umrijeti nakon vlastite smrti ona će to sigurno doživjeti.

A tada je trenutak ponovo stao, neko čudno zaustavljanje svega koje je počela već polako prepoznavati u ovome, jedina poznata stvar koja je na neki način nagovještavala dolazak «njene svjetlosne kuglice». Osjetila je njen dolazak trenutak prije nego su se srele. Osjećaj zahvalnosti bio je toliko jak da sada nije mogla niti pomisliti kako se uopće ikada mogla i ljutiti na nju. Sada ju je toliko voljela ... kako brzo možemo zavoljeti bilo što, samo ako nam to nešto donese sreću u život, a ovo je sada bio njezin život. Bio je toliko stvaran u tom trenutku da je pomislila koliko li je već moralo proći «zemaljskih godina» od onog crvenog auta. Pomislila je što se desilo s vozačem, da li si je ikada oprostio što je ispunio njezinu želju.

«Pogledaj», u njenim razmišljanjima prekinula ju je kuglica, njezina kuglica. Pogledala je oko sebe u nadi da će ovaj put nešto i vidjeti ali oko nje je i dalje

bilo «ništa». Ali što da pogledam, što uopće i trebam vidjeti, navala pitanja strujala je njenim cijelim sada je već bila sigurna «kuglastim» tijelom.

«Život, oko tebe je tvoj život, želim da ga pogledaš» čula je svoju novu prijateljicu.

Nastavila se okretati oko sebe u nadi da će u bilo kojem trenutku uspjeti vidjeti bilo što i tako uspjeti prekinuti taj začarani krug. Ali oko nje je i dalje bilo ništavilo, zapravo vrlo slično ništavilo kakvo je viđala kroz svoj zemaljski život. Znala ga je vidjeti u stvarima i događajima i pitala se kako ga ostali ne vide, ili ako ga vide kako ih nije briga.

«Gledaj kroz njega» bila je uporna kuglica.

Stajala je u sred tog ništavila i gledala. Na trenutke joj se znalo pričiniti da vidi neki obris ili svjetlost ali to su bili kratki momenti i nije mogla biti sigurna. Nije znala niti koliko je već vremena prošlo ali sve je više shvaćala da joj se javlja sve veća i veća upornost i da je to jedini način da nešto napravi, da vidi što treba vidjeti i krene napokon doma.

Prvi jasan obris koji je mogla vidjeti bio je onaj crvenog auta... proletio je kroz ništavilo i na neki način zasvijetlio u njemu. Trenutak fizičkog spajanja nje s tim autom prostrujio je njenim sjećanjem. Lice prestravljenog vozača dok je ona kretala na svoj let zrakom jasno joj je sada bila predstavljeno. A zatim njezine emocije, ali... bile su drugačije, nisu bile one kojih se ona sjećala, bile su potpuno drugačije.. da li su to opće bile njezine emocije? «Da, tvoje su» čula je kuglicu.

Tada je slika nestala i pred njom se pojavila njena rodna kuća, njen vrt, njezini prijatelji iz ulice. Slike su se počele smjenjivati jedna za drugom sve brže i brže ali emocije... one nisu bile njezine, one su bile «nečije».

«To si ti» čula je kuglicu, «to su tvoje emocije, tako izgledaju kada ih želiš vidjeti».

«Ali pune su sreće» čula je sebe kako odgovara, «pune su sreće i želje.. želje za životom?!»

«Da», bilo je jedino što je kuglica odgovorila.

Slike su se izmjenjivale i «ništa» je sve više prestajalo postojati. Svaka slika zauzela je neki prostor, svaka emocija na neki način se stopila s prostorom i ona je sve više i više shvaćala da stoji u svom vlastitom životu. «Poprilično divan osjećaj kada se makne osjećaj čuđenja» pomislila je.

«Da», opet je odgovorila kuglica.

U tom trenutku počela je osjećati rastvaranje svoga kuglastog prozirnog tijela. Kao da neka kiselina prodire u nju i rastvara sve ono što ona je na najsitnije dijelove, možda na same atome. Pomislila je kako će se vjerojatno početi

raspadati trenutak prije nego što se to počelo događati. Prvo je osjećaj ruku nestao, a zatim su počele odlaziti i noge. Tijelo se otapalo i ona je znala da se raspada u svim smjerovima. Glava je počela blijediti, a ona je postajala sve više i više svjesna kugle. Kugle koja je činila nju, njen bitak. Ipak je bila u pravu, ona JE kugla, to je ono što je bila dolaskom u ovo «ništa», osjećaj ruku i nogu, osjećaj tijela bio je samo nešto naučeno, nešto iz posljednjeg života.

«Shvaćanje», sve aktivnosti njenih misli prekinula je kuglica. «Shvaćanje onog što jesi pomaže da shvatiš ono što si», zvuk njenog glasa sada je bio mekši i blaži, dolazio je imala je osjećaj nekako više iz srca, ili barem nečeg što je trebalo «predstavljati» srce.

Dok je još razmišljala o toj rečenici slike, emocije, njezin život u kojem je sada stajala počeo se vrtjeti u krugovima oko nje, sve brže i brže, uvlačeći je na neki način unutra. Kao i na početku svi njezini pokušaji da svjesno djeluje bili su bezuspješni i ona je osjetila kako se prepušta svemu. Posljednje što je prošlo kroz njenu kuglu bila je emocija sreće.

«Ne dirajte ju, sada će doći hitna», do nje je dopirao ženski glas probijajući se kroz mnoštvo šumova u njezinoj glavi. Osjetila je ruke koje je miluju po kosi, neki nepoznati ali topli miris ulazio joj je u nosnice, to žensko biće kraj nje koje joj u ovom trenutku daje bezuvjetnu ljubav bilo je nešto najljepše što je do sada osjetila, barem čega se mogla trenutno sjetiti.

Zvuk sirene prekinuo je to stanje, energije oko nje počele su se komešati, a tada je izgubila svaku svijest.

«Probudila se» čula je neki nepoznati glas, «sada možete pozvati njenu obitelj». Pokušavajući otvoriti oči vidjela je neku priliku u bijelom kako je miluje po kosi, sjetila se u tom trenutku one žene i pomislila kako je ono bio najveličanstveniji dodir koji je ikada osjetila.

... Život je krenuo dalje, sjenčanje na crveni auto bljedilo je u svima oko nje i prelazilo u priču. Posljedica nije bilo, fizičkih naravno, a to je svima oko nje bilo najvažnije, i više nitko nije želio spominjati dan kada su je skoro izgubili. Za ove zemaljske zakone jedino što je bilo važno je da je ona živa i zdrava, sve ostalo doći će samo po sebi. Iako nitko nije mogao shvatiti njeno novo ponašanje, nisu se previše obazirali na to. Sreća i ljubav koju je ona širila oko sebe bilo je nešto toliko neuobičajeno za sve, bilo je nešto neprepoznatljivo, a samim tim i nebitno.

Ali njoj bitno. Ona se ničega nije sjećala, znala je da je krenula prelaziti cestu, sjećala se crvenog auta i to je sve. Ono jedino što je njoj sada bilo važno je njen trenutni život i ona sama. Svaki dan ustajala je i pozdravljala tu novu osobu u ogledalu, osjećala je veliki blagoslov što ima prilike upoznati ju. Što ima prilike živjeti s njom. Toliko optimističnom i sretnom. Sve ono što je ona bila ta nova osoba gledala je u drugom svjetlu, pokazujući joj događaje iz njene prošlosti kroz neke sasvim nove i vesele naočale. A svako shvaćanje starog događaja budilo je u njoj novu sreću i novu zahvalnost slažući se nakon

toga u neku novu ladicu nekog sasvim novog ormara, ormara njezinog života koji je sada već bio pun tako divnih priča iz njene prošlosti.

Novi događaji dolazili su sami i ona ih je prihvaćala. Novi ljudi, nova mjesta, svemu se veselila.

Nikada nije saznala što se desilo onaj dan kada je vozač ispunio želju sada već neke davno zaboravljene i pospremljene žene. I nikada mu se nije uspjela zahvaliti. Njegovo tadašnje iskustvo odvelo ga je već u nekom sasvim novom pravcu.

Samo je ponekad imala snove u kojoj joj se javljala neka svjetleća kuglica i prema kojoj je osjećala neku neizmjernu ljubav. Imala je osjećaj kao da ju podsjeća na nešto, kao da pazi da nova sreća više nikada ne izgubi svoj smisao. Možda je ta kuglica bila samo plod njene mašte koju su onda njezini snovi preoblikovali i osmislili, to sada nije bilo niti važno. Ona sama bila je ispunjena sa srećom i ljubavlju, ljubavlju prema životu. Nije bilo bitno od kuda ta ljubav dolazi i tko ju je poslao, bilo je bitno da je ona sada tu, to je jedino bilo bitno...

43.

Ugledavši kuću vidim promjenu koja se stvorila tijekom vremena u meni. Više nije tako svijetla i radosna, sada je samo ono što jest – kuća. Ista u kojoj sam provela djetinjstvo, okružena komadima drveta što su se u majčinim rukama pretvarali u figure. Dajući im život imala je osjećaj kao da živi svoj. Zatvorena među zidovima živjela je putovanja i susrete, živjela je sve ono o čemu je sanjala. Ali kroz svoje lutke, kroz ljude od drveta. Kroz dijelove nekog odbačenog štapa koji je sa samo par poteza poprimio oblik čamca. Onog istog u kojem je ona kasnije prelazila rijeku i hodajući kroz svoje snove dolazila do svih onih mjesta i gradova kojima se toliko radovala.

Njezino postojanje obilježile su te lutke, tako žive i tako tople. Svaki komad drveta u njima pričao je priču koju su drugi čekali čuti. Njihova sjećanja bila su pohranjena za sve kasnije naraštaje. I čuvale su povijest.

Stajala sam na do vratku gledajući ta vrata kroz koja sam tisuću puta prolazila na svom putu u školu. Svaki odlazak u tim je trenucima izgledao kao rastanak. Sve ono što se odigravalo izvan te kuće bilo je za mene bolno i strano, odvodilo me od meni jedinog toplog i sigurnog mjesta. I od nje. Nje koja je u tom trenutku za mene predstavljala – sve. I mamu i onu koja me štiti, i onu koja me shvaća, i onu koja mi vjeruje.

Sve moje priče koje sam joj uputila dobile su razumijevanje s njene strane. Nijemo mahanje glavom i topli pogled u tim trenucima služili su mi kao svjetionik u oluji. Dok se moje biće razbijalo na okolno kamenje, moja duša je našla utočište u njoj. Tako velikoj i tako toploj. Majčinskoj.

Godinama kasnije pokušavala sam pronaći to isto u još nekome. Stalno sam joj se vraćala, to je za mene bilo poput najsvjetlijeg kristala kojem se ne može odoljeti, mora ga se pogledati, dotaknuti. Budila je u meni nešto više, nešto što čak nisam riječima mogla opisati.

Kada je moj terapeut prvi put spomenuo nju osjećala sam da se počinje urušavati. Godinama sam izbjegavala to pitanje znajući da kada jednog dana bude postavljeno, da će početi. Raspadanje svega onog što sam tako pažljivo gradila znajući već puno prije u stanicama svoga bića da ta građevina ima loše temelje.

Raspoznala sam još prije taj raspad, davnim jutrom kada sam je zatekla povijenu nad jednim od svojih drvenih kipova i kada sam u njezinom nijemom klimanju glave otkrila još nešto. To nije bilo nešto novo, to je bilo prisutno cijelo vrijeme, samo ja nisam znala, a niti željela to vidjeti. Nijemo kimanje glave sadržavalo je nezainteresiranost. Bilo je omotano prazninom, tupošću za sve osim za taj kip i ono što je ona trenutno radila.

Bol je bila golema. Toliko golema da se brzo povukla u moje biće ne dopuštajući nikome da je vidi, a najmanje meni. Previše strašno, previše ... i u trenutku kada drugog izbora nije bilo. Moje biće je najprije moralo naći alternativu kako bi si dopustilo pogledati što se to u njemu skrilo, što se to boji izaći napolje.

Godine su prošle kako sam otišla od nje. To nije bio bijeg, to je bilo traženje puta. Morala sam se negdje smjestiti kako bi dopustila strahu i istini da izađu. Ali ni to nije bilo dovoljno. Godine su prošle i na tom novom putu, a da nisam uspijevala naći hrabrost za to. Bojala sam se da neću znati što ću s tim, ne bi podnijela prisustvo nečega tako strašnog i bolnog u svojoj blizini. Morala sam čekati trenutak kada ću moći to pogledati i ostaviti. Mislila sam da nikada neće doći taj trenutak.

Moje biće već se pomirilo s tim da će zauvijek teturati u ovom životu živeći u nekom praznom prostoru, gdje istina ne smije izaći, a gdje su laži nešto što se samo tako naziva, a zapravo je to život u potpunosti.

Kako drugačije nazvati sve te godine.

Stojeći sada u dovratku i gledajući je osjećam snagu. Nikada nisam mislila da ću se osjećati tako moćno, tako prožeto u punini svoga bića. Kada je krenulo van izašlo je vrlo brzo i snažno, ostavljajući prostor za sve ono novo što sam bila spremna prihvatiti. Svu ljubav koja me čekala. Prvih dana voljela sam se vjerojatno kako me nitko nikada nije volio. Osjećala sam da moram ispuniti sve te prostore i ne dopustiti niti najmanju mogućnost da uđe nešto drugo osim ljubavi. Toliko mi je trebala. Osjećala sam kako ulazi i hranila se njome.

Prvi dani bili su kao u snu. Prožeti samo ljubavlju, onom univerzalnom, onom o kojoj sam čitala u tolikim knjigama. Znala sam da je ima dosta, punila sam se osjećajući kako ću se prečiti kada se ispunim i kako će ona dalje teći po svima oko mene. Veselila sam se tome, zaslužila sam to nakon toliko godina vlastitog zatvora.

Ali niti u jednom trenutku nisam je mrzila. Svakim trenutkom pokušaja da je shvatim približavala sam se sebi, onoj koja mi je toliko trebala, onoj koja me

sve ove godine i čuvala, da ne izludim, da ne poludim i potpuno nestanem u svom prostoru.

Sada sam je gledala i osjećala ljubav. Ali to nije bila ona ista, dječja ljubav s kojom sam odrasla. To je bila ljubav prema duši. To je bilo sažaljenje pomiješano s ljubavlju, i sreća i zanos. Imala sam sreće rasti kraj nje. Sve ono što me učila i sve ono što mi je prenosila bila je ta nijema tišina. Koliko mi je trebalo vremena da ju shvatim, da ju prihvatim. Sada znam da ja ne bi bila ovo što jesam da nije bilo nje. I zbog toga moja zahvalnost prelazi mogućnost opisivanja.

Dajem joj poljubac i smiješim se njezinim očima. Ovaj put me gleda, kao da prepoznaje da sam napokon shvatila. Osjećam neko čestitanje, smiješak je ovaj put iskren, razlijeva se po mojoj unutrašnjosti i hrani me. Što bi dala da sam to mogla osjetiti kao dijete .. ali tada nisam bila spremna.

Odlazim iz kuće koracima pokušavajući uhvatiti trenutak. Onaj neuhvatljivi sastavni dio našeg postojanja. Radost, zahvalnost i sreća ostaju u tim mojim koracima. Neka samo trenutku poznata sila vodi me dalje dajući mi uvid. Znam da sam ovaj put ostavila iza sebe sve ono što je trebalo biti ostavljeno. Polagano i tiho opraštam se sa svim. Iako ću doći ponovo znam da više nikada osjećaji neće biti isti. Doći će neki novi, neki koji će u tom trenutku zavrijediti moju pažnju.

Probila sam opnu i više ne postoji mogućnost da zaglavim. Struja koja teče i koja me nosi ista je ona s kojom sam došla u ovaj život. Ista ona s kojom ću otići.

44.

Jesen je donijela dane pune neke sumornosti, nekog sivila koje se polako uvlačilo u svaki dio mojeg bića. Pokazivalo mi je moje nepostojanje u svoj njegovoj postojanosti. Pokazivalo mi je onaj dio mene koji toliko dugo nisam mogla niti željela vidjeti, prihvatiti.

Sada suočena i bez mogućnosti izbora plakala sam kraj otvorenog prozora već satima bez prestanka. Iz mene je izlazila tuga cijelog svijeta i pomislila sam ako uskoro ne prestane od mene neće ostati ništa, osim možda neke lokvice na podu, koja će presijavajući se na jesenskom suncu odavati dojam da je ovdje netko nekada bio.

Jednom sam čitala da je plakanje dobro i od uvijek sam voljela to stanje pročišćenja. Ali ono je uvijek bilo nekako čisto i točno sam znala što se iza njega krije. Ovaj put je bilo drugačije, nekako tamnije i strašnije. Ono što ne znamo plaši nas, a ovaj put ja nisam znala, barem ne točno što se krije iza mog plača. Kakva to teška bol želi izaći napolje i s čim se to ja moram suočiti.

I tako su prolazili sati, a ja se nisam micala od tog prozora. Polako je dan prelazio u svoju suprotnost i u mene se počela uvlačiti tjeskoba. Pomislila sam kako ne želim dočekati noć u ovom stanju jer ... noć je noć, sa svim svojim

ljepotama ona donosi i ono nešto zbog čega je svaka tuga još tužnija, a svaka usamljenost još usamljenija.

Počela sam s pozitivnim razmišljanjem, tako barem sve knjige govore, svi veliki umovi – mislite pozitivno. Počela sam s nabranjem svega oko sebe kako bi se zahvalila svemu što me okružuje. Tako barem kažu – „prvo načelo je zahvalnost“. Vrijeme je prolazilo ali taktika nije djelovala, moja nada odlazila je s mojim bezuspješnim djelovanjem.

Okrenula sam se svojem liku u ogledalu i rekla mu da se nasmiješi. Pojavilo se nešto na licu što bi možda trebao biti osmijeh. Odustala sam odmah, nema smisla pokušavati na silu izazvati smijeh na licu koje na neki čudan morbidan način želi plakati, želi nestati od plača. Pustila sam ga. Pustila sam lice da plače, i sebe da plače kroz njega, pustila sam energije da izlaze iz mene i pozdravila noć što mi se nasmiješila kroz otvoren prozor. Ona mi je trenutno bila jedini prijatelj i suputnik, pomislila sam kako je bolje prepustiti joj se nego krenuti u borbu.

Tu noć sam shvatila mnoge stvari. Shvatila sam da tuga može biti tužna samo onoliko koliko joj mi to dopustimo. Shvatila sam da plač pročišćuje samo onoliko koliko mu mi to dozvolimo. Kroz naše razdoblje „mraka“ dešava se sve ono što želimo, sva naša prihvaćanja dolaze do one točke koju mi odredimo. Prihvaćanje vlastitih misli i djela, prihvaćanje sebe kroz njih životni je posao i nema određenog vremenskog razdoblja kada bi ga trebali završiti. Onog trenutka kada u potpunosti prihvatimo svoj život nestajemo. Naš posao je gotov i mi idemo dalje. Prihvaćanje vlastita života i sebe u njemu nešto je što radimo stalno za vrijeme boravka u tijelu koje smo trenutno izabrali. I što se više spajamo s njim, što više mislimo da smo mi to tijelo to nam je teže prihvatiti ga jer smo više spojeni sa svim „nesavršenostima“ koje mislimo da posjedujemo.

Kada smo mali pokušavamo shvatiti ovaj život, taman dok mislimo da smo nešto shvatili, barem djelić, dobijemo nove „životne“ zadatke i tako u krug. Onda u nekom trenutku dignemo ruke od svega i pustimo život da nas nosi. Pa se opet predomislimo i pokušavamo uzeti stvari u svoje ruke. I tako u krug. Vječita pomalo ljuta djeca. Samo nikada nismo sigurni na koga bi se trebali ljutiti, na sebe, svijet oko nas ili Boga, onoga kojeg ili stalno spominjemo ili ga se sjetimo u trenutku kada nekoga treba „kriviti“ za sve što nam se dešava u životu. Jer „nije pošteno“. Uvijek nije pošteno, iz naše perspektive uvijek je nešto trebalo biti drugačije i više prilagođeno nama i našim potrebama. Pa zar nismo mi ti koji trebaju živjeti „ovaj“ život, zar ne bi onda on trebao više biti prilagođen nama, zašto se mi toliko trebamo prilagođavati njemu. Reče mali čovjek na ovoj čudnoj planeti i ostane živ. Jer nema izbora. Jer je tamo negdje davno već sve odlučio.

Epilog ove „noćne“ drame bio je razgovor s bićima Svjetla, s bićima toliko udaljenima od naših problema, a toliko bliskima našoj svijesti, bićima koja imaju sve odgovore jer su iznad ove materije, daleko od svega što nas okružuje i s čim se borimo tijekom života.

Ta bića dala su mi nekoliko jednostavnih pravila i učinila da moja noć postane najsvjetliji dan koji sam u zadnje vrijeme imala. Ona su rekla ...

.....

Postoji / diši / osjećaj / izreci

– **postoji** – zamisli da si cvijet u polju i da postojiš, to je tvoj jedini zadatak. A sada taj zadatak sprovodi svaki dan, barem pola sata. Sjedni ili legni i samo postoji. Jedino što trebaš je misliti na sebe i svoje postojanje. Budi svjestan svoga tijela, svakog njegovog vanjskog i unutrašnjeg predjela, idi po svim dijelovima, pozdravi ih i postoji.

– **diši** – pokušaj kroz dan biti maksimalno svjestan svog disanja. Ono je tu prisutno razmišljao o njemu ili ne ali ako ga osvijestiš osvijestit ćeš i svoj život u ovom tijelu, jer bez disanja ovo tijelo ne bi funkcioniralo, disanje te na neki način spaja s tijelom. Zato tijekom dana u različitim situacijama razmišljaj o svom disanju, budi svoje disanje.

– **osjećaj** – osjećaj sebe, svoje emocije, svoje misli. Tijekom dana u različitim situacijama samo se osjećaj. Bez obzira u kojem stanju bio osjećaj to stanje. Zastani u nekom trenutku, kao da stisneš pauzu na filmu i osjećaj sebe u toj sceni. Sve ono što ti jesi. Na taj način shvatit ćeš bolje što si i rasvijetliti zašto radiš ono što radiš.

– **izreci** – barem jednom na dan izreci si istinu u samoći. O bilo čemu, nađi temu i sam sebi reci istinu o tome. Nemoj prestati iznositi istinu dok nisi izrekao i najmanju misao o toj temi. Možeš pismeno ili usmeno, pred ogledalom ili pred nekim drvetom, jedino je bitno da si kažeš sve, apsolutno sve o toj temi. Istinu i ništa više.

.....

Nakon svega što sam čula od njih osjetila sam olakšanje. Ne zato što sam došla do nekog rješenja, nego zato što sam shvatila da i u najvećoj samoći netko uvijek brine o nama, željeli mi to ili ne. To saznanje dalo mi je ipak poticaj da pogledam u sebe i prođem po svim točkama koje su oni iznijeli. Ali niti vrhunsko znanje ne znači ništa ukoliko ga ne koristimo. Ništa nam ne znače riječi na papiru, sve dok ne uđu u nas i postanu dio nas, dio naše nutrine i naše svakodnevice. Sve dok ne postanemo ono o čemu oni govore – ljudi koji barem pokušavaju shvatiti sebe kako bi shvatili svijet oko sebe i kako bi se oduševili s njim. Jer kažu „oni“ da je svijet vrijedan čuđenja i divljenja, a tko sam ja da im se suprotstavljam. Tek kada se potrudim shvatiti sebe, život u meni i oko mene mogu reći da li su u pravu, do tada samo ću im vjerovati, a i to je bolje od onog dana koji se pretvorio u noć koji se pretvorio u dan s puno boljim izlaskom sunca nego što sam ga ikada prije vidjela.

45.

“Poleti, poleti” vikao je leptir cvijetu.

“Ne mogu, drži me korijenje” tužno je odgovorio cvijet.

“Ja ću ti pomoći” reklo je drvo dok je čupalo cvijet s korijenjem iz zemlje.

U tom trenutku smiješak je zasjao na licu cvijeta i njegova sreća oplahnula je cijelu šumu.

Letio je visoko, visoko dok mu je leptir pokazivao prostranstva.

Nakon par dana umirao je na tlu i dalje razmišljajući o svemu što je vidio. Tuga koja ga je obuzimala

jer odlazi mijesala se s veseljem zbog doživljenog pitajući se “da li je moj život bio vrijedan toga?”

Pitanje na koje odgovor ne postoji, odgovor je bio on sam.

46.

Bio je posljednji jesenski dan, listovi su počeli svoj ples s vjetrom dok se sunce istovremeno šepurilo ne bili zagrijalo zrak koji se sve više i više hladio.

Obukavši jaknu izašla sam na put i krenula prema plaži. Što sam joj se više približavala u nosnice mi se uvlačio onaj poznati miris, a usta su počela osjećati sol. Kako predivan osjećaj, pun prepuštanja svijetu i svemu što nas okružuje.

Dani su prolazili i ja sam sve manje mislila na događaj koji je uzdrmao moju stvarnost. Još su ostale samo slike u tragovima koje su ponekad ispunjavale moj um, ne dajući mi slobodu. Shvatila sam da što im se više opirem one dolaze u sve većim naletima pa sam im odlučila dati slobodan prolaz, neka idu, neka prolaze i vesele se. Valjda će onda što prije otići – tako je i bilo. Osjećala sam da mi se umom počinje sve više i više širiti sloboda i da ja ponovo počinjem biti gospodar. Kako ironično; ja sam oduvijek mrzila one koji gospodare, a nisam shvaćala da je jako bitno naučiti gospodariti, kako ćeš inače voditi sebe kroz ovaj život?

Valovi su me dočekali zapljuskujući obalu svojom energijom. Ta iskonska snaga davala im je veličanstvenost i strahopoštovanje. Imala sam u tom trenutku osjećaj kao da su oni svjesni toga i da se sada još više šire pokazujući svu svoju raskoš.

Sjela sam u još topli pijesak pokušavajući gurnuti nožne prste duboko unutra. Osjećala sam kako se u tom pijesku, u njegovoj unutrašnjosti osjeća toplina koju sam sada toliko trebala; kada bi barem mogla dodirnuti Sunce, mislim da bi me ono sada jedino moglo zagrijati.

Sjetila sam se riječi koje mi je službenica na šalteru za predaju osobnih stvari taj dan uputila «Nemojte se brinuti, njemu je sada sigurno bolje nego nama». Glavom mi je prošla misao o ljubomori, vjerojatno se barem na trenutak tako

osjećaju svi oni koji izgube svoje bližnje – ljubomorno. Jer njima je sada dobro, a mi ovdje patimo. Pa na što su mislili dok su umirali.

Mislim da nakon nečije smrti prolaziš neku cestu do svoje osobne škole. Od neprihvaćanja, do ljutnje, bijesa, pa otpuštanja i prepuštanja, tješnja svih oko sebe samo kako bi te ostavili na miru i prestali žaliti; počneš osjećati potrebu za smijehom samo kako bi svi pomislili da si dobro. I onda postaneš dobro. Jednostavno te život poveze u svojem vagonu dalje i ti trenuci ostanu samo u tvom sjećanju. Nešto što uvijek kada imaš želju možeš izvaditi na površinu i promatrati.

Danas je bio prvi dan kada sam osjećala tu slobodu. Osjećaji koje sam imala bili su mješavina praznine i iskonske sreće; još samo nisam otkrila zbog čega sam bila toliko sretna. Ali znam da je sreća dolazila u naletima i da ju nisam mogla zadržati koliko god se trudila. Moj um mi je poslao obavijest da je neprimjereno biti sretan u ovoj teškoj situaciji, a tko sam ja da se suprotstavim svojem umu, pa valjda on zna najbolje, ipak se on školovao i zna sva društvena pravila. Ali danas je dobio otkaz. Nisam bila sretna s njegovim djelovanjem i odlučila sam uzeti novog zaposlenika. Na oglas se prvo javila moja duša i odlučila sam joj dati priliku. Tada sam dobila poriv krenuti prema plaži.

Dan je polako prolazio, a ja sam ostavljala sve veću i veću udubinu u pijesku. Nisam još bila sigurna zašto toliko imam potrebu sjediti na tom sada već mlakom pijesku ali osjećala sam da se nikako ne smijem maknuti odavde. Te znakove slala je moja duša, a pošto joj je ovo bio prvi dan na poslu odlučila sam joj dati šansu.

U jednom trenutku učinilo mi se da s desne strane mi prilazi neka osoba, ali kada sam se okrenula nije bilo nikoga, pomislih da je vjerojatno od sjene galeba koji je preletio zaputivši se na pučinu, u potragu za nekim obrokom. Razmišljajući o galebu i njegovom potrebom za opstankom osjetila sam nečiju prisutnost jače nego ikada. Okretala sam se na sve strane ali nije bilo nikoga. Prisutnost je bila sve jača i jača i sada sam već bila sigurna da je netko kraj mene. Nisam bila previše upućena u te stvari ali koliko sam čitala duša se nikako ne može pojaviti mimo tebe. Ali možda je ovo neka čudna duša, možda sam napravila neki veliki propust pa me sada došla osobno upozoriti. Um mi se ponovo javio, a tijelom se počela širiti panika, dok su se osjećaji smirivali i počeli reagirati na nešto što je bilo tako poznato, tako blisko.

U jednom trenutku vidjela sam njegov lik u potpunosti. Isti onakav kakav je bio za vrijeme života, ponosan, stasit, pomalo raščupane kose. Stajao je mirno ispred mene, a iz njega je zračila nevjerojatna količina ljubavi. Osjećala sam se kao u snu, moje tijelo je znalo da je budno, ali moji osjećaji odveli su me do ekstaze. Um se sam povukao, valjda je shvatio da je ovo previše značajan trenutak i da bi bilo šteta pokvariti nešto što ću pamtiti cijeli život.

Nije puno pričao, samo je stajao i smiješio se, zapljuskujući me ogromnim

količinama ljubavi. Stajala sam u zanosu gledajući tu mirnoću i prisjećajući se djetinjstva. Znao me je nositi na svojim golemim ramenima omogućavajući mi u tim trenucima da gledam svijet oko sebe iz neke više perspektive, to mi je davalo ogromno samopouzdanje.

Sada je stajao ispred mene, dajući mi ponovno neke nove poglede na ovaj i onaj svijet. Do mene su počele dolaziti misli koje mi je slao. Nije to bilo nešto određeno ali je bilo ispunjeno ljubavlju i sigurnošću. Pokušavao mi je objasniti svoju sreću i reći mi kako bi moja sreća trebala biti barem jednaka njegovoj, ako ne i veća. I zbog njega i zbog sebe. Zbog njega jer je krenuo kući, a zbog sebe jer sam ostajala u ovom svijetu koji daje toliko prilika za život, život u samoj svojoj punini.

Polako sam osjećala da nestaje, njegov lik odlazio je s vjetrom. Posljednji osmijeh i obraćanje – budi ljubav!

U tom trenutku znala sam da moj život više nikada neće biti isti. Njegova smrt otvorila je neka sasvim nova vrata, dajući mi sjećanje na dom i pokazujući mi svijet u kojem sam ostala. Osjećajući u sebi puninu ljubavi kao nikada do sada polako sam ustala iz sada već hladnog pijeska. Krenula sam prema svjetlima koja su se polako počela paliti na obližnjim kućama kao da pozdravljaju sumrak.

Osjećala sam se živom i osjećala sam radost zbog toga. Neizmijerna bol zbog očeve smrti prelila se u radost postojanja. Usklik koji je sasvim sam izašao iz mene pozdravio je novu mene i ljubav koja se u meni rodila. Bila sam «ja», više nego ikad do sad.

47.

U trenutku dok pogledate sebe u ogledalo i prokomentirate sami za sebe vlastito mišljenje o svom fizičkom izgledu stavljate sebe u poziciju suca. Onog koji bi trebao raditi u nekoj tv emisiji ocjenjivanja stila, frizure, odjeće..

Taj vaš unutarnji sudac baci pogled na vas i vrlo često vam da neku nisku ocjenu. Ako je baš sjajno raspoložen prođete bolje. Skoro nikada odlično, osim ako ga ne nagovorite da vam to kaže. Pri tom sričući slovo po slovo kako bi naglasio da to stvarno misli. Jer sjetili ste se trenutak prije da je dobro i pozitivno misliti o sebi pa zašto si ne dati priliku.

Ali ako nije tako dobili ste neku nisku ocjenu i s tim krenuli dalje. To je kao da vam na izlazu iz stana netko objesi torbu o rame, podosta tešku i kaže – sretno, želim ti lijep dan, nikako ne skidaj tu torbu.

Onda vi krenete dalje s tom torbom, nastojeći zaboraviti na nju, zaboraviti kako uopće izgledate. Možda se pokušavajući sjetiti nekog trenutka kada ste dobili bolju ocjenu pa zamijeniti to sjećanje s jutrošnjim. Do prvog izloga, ogledala u dizalu za posao ili nekog tko je upravo prošao pokraj vas, a koji je od vašeg suca dobio najbolju moguću ocjenu. Možda ne zasluženno ali u usporedbi s vama.. moglo bi biti.

Tu sada nećemo niti spominjati trenutak povratka doma, kada vaša ionako niska ocjena dobiva možda i minus. Dok se gledate u ispranom i ispijenom gladnom izdanju, željnom jedino da ga svi ostave na miru.

Ok, ok, možda nije tako strašno.. ali shvatili ste poantu! Vrlo često sami sebi najgori ste "suci". Pa za početak razriješite dužnosti tog svog suca.. neka ode u zasluženu penziju. A vi otvorite oči. Ne zapošljavajte novog suca koji će vam govoriti samo divote svako jutro prije posla jer to je nabijavanje koje na kraju završi još gore. Nego "otvorite oči". I pogledajte se. Baš se onako pogledajte od glave do pete.. i ono što je ključno – nemojte se uspoređivati. To je osnova. Ne uspoređujte se s onim "kako bi vi voljeli izgledati".. ili s onim kako bi vi trebali izgledati.. ili kako drugi izgledaju.. ili kako ste izgledali u svom najboljem izdanju.. ili kad ste bili mlađi. Ne!

Postoji samo "sada" i vi ste živa osoba koja se gleda u ogledalo. Već to je dovoljno da bude prekrasno. Sama ta činjenica da vi trenutno imate tijelo je sama po sebi fascinantna. Kada to shvatite prestat ćete se uzimati zdravo za gotovo i moći ćete vidjeti ljepotu. Ne onu kakva bi trebala biti jer takve nema. Kao da cvijetu kažete kakav bi on trebao biti ili da se ugleda na neki drugi cvijet. Već ljepotu kakvu zrcali vaše postojanje. Kada se pogledate dublje i sve dublje u to ogledalo vidjet ćete dušu.. kako vas promatra iz svakog kutka vašeg tijela, maše vam, smješka vam se, pleše.. gledajte dok vam taj prikaz ne razvuče osmeh na lice. Onaj koji nema iza sebe razlog.. nego samo postojanje.

Kada stanete pred ogledalo i vidite život, upakiran u ono što vi zovete svoje tijelo.. kada iskreno vidite život unutar vas.. vaš osjećaj vlastite vrijednosti preplavit će vas i pokazati da nema tog vašeg izdanja koje nije lijepo, nema tog trenutka koji nije vrijedan vlastitog smješka u ogledalu.

48.

Seksualnost je prirodni način izražavanja u ovim tijelima.. ali kroz povijest bila je previše iskorištavana.. sada je potrebno da bude iscijeljena.

Onog trenutka kada shvatite da je seksualnost samo prirodni način izražavanja, kada to prvo kao ideja u vašem umu, a onda i kao osjećaj u vašem tijelu bude zaživjelo.. osjetit ćete slobodu prilikom tog izražavanja. I tada će vam biti vrlo jasno zašto u taj izražaj trebate ući samo onda kada se osjećate spremno za izražavanje i s onom osobom s kojom se osjećate u tom trenutku dovoljno opušteno da bi ste se izrazili.

A izražavanjem možete iskazati svoje emocije u tom trenutku.. to mogu biti emocije veselja i dijeljenja sreće i životne ekstaze ili dopuštanje tuge i boli da se manifestira i u tom istom činu zacijeli kroz povjerenje u život, kroz poznavanje sebe, svog tijela, svojih potreba, želja.. kroz priznavanje vlastitog života.

Susretom sa sobom kroz takav izražaj susrećete se i s onim dijelom druge osobe koji nije uvjetovan strahovima, nije sakriven maskama već izložen

vječnosti i protočan u ljubavi. Tada dolazi do međusobnog poštovanja i prepoznavanja.

49.

Probajte tijekom dana i kroz različite situacije doživljavati sebe kao balans fizičkog tijela i energije.. samo se zapitajte unutar sebe "*Gdje je moje fizičko tijelo?*" – i nakon toga dopustite posvijestiti svoje fizičko tijelo, možete i prijeći rukama po sebi, primiti se za ruku, nogu, glavu.. kao da potvrđujete da ste tu, da ste prisutni. Nakon par dana počete biti prisutniji i svjesniji svog fizičkog tijela.

A zatim se zapitajte "*Gdje je moja energija?*" – nakon toga dopustite sebi osjetiti svoju energiju. Ukoliko ne možete osjećati energije stavite pažnju nekoliko trenutaka na disanje i osjećajte/vizualizirajte/zamislite kako sa svakim udahom i izdahom vaša energija postaje sve snažnija i protočnija. Ukoliko to budete radili nekoliko puta na dan već nakon par dana vaša svijest o vašoj energiji poprimit će dublje značenje.

Više prisutnosti u svakodnevici donijet će vam i više mira u glavi, a više mira u glavi omogućit će vam da lakše čujete vlastitu intuiciju..

50.

Vaša fizička tijela, kao i vaša energija stalno su u pokretu, stvaraju se i rastvaraju. U stalnoj su transformaciji, to je vaše prirodno stanje.

Kada vam se počnu dešavati stvari koje vam se ne sviđaju vi se zgrčite.. i energetski i fizički te tako radite zastoje energije.

Budite protok. Ako vas nešto boli budite protok i propustite bol, ako ste nesretni budite protok i propustite tugu, ako ste sretni budite protok i propustite sreću. Budite protok, to je vaše prirodno stanje. Tada će sve ono što treba ući u vaš život lagano doploviti, a sve ono što treba otići iz vašeg života lagano otploviti.

Ukoliko vi to "ne želite" te se opirete promjenama jako gušite i stopirate svoju energiju. Tada vam se podižu teške emocije koje zagušuju i vaš um. Ako pritom uđete i u dramu sve postane teže. A na sebe pri tom lijepite i teške energije oko vas.

Ako se prepustite i opustite u sebi brže ćete uvidjeti kojim putem ploviti i gdje je najbolje skrenuti, osjetit ćete kada je najbolji trenutak, ne onaj koji će vam um govoriti već koji će vaša duša pokazati.

Sve nakon toga samo će kliziti nošeno vjetrom vašeg unutarnjeg povjerenja. Ponekad je potrebna oluja da bi priroda nakon toga zablistala u novom sjaju.

51.

Težina koju ponekad možete osjećati mješavina je vaših vlastitih aktiviranih vibracija ali i kolektivne transformacije koja na sve utječe. Ovisno o danu ili dobu dana energije koje dolaze do vas nose u sebi vrlo snažnu i transformirajuću energiju koja u pojedincu potiče duboko čišćenje i promjenu. Ukoliko ste taj dan u vlastitom smirenju, opuštenosti i prepuštenosti, lakše ćete se nositi s tim promjenama. Međutim ukoliko je to jedan od "težih dana" tada će sve postati još teže i intenzivnije.

Tim globalnim energijama i promjenama ne može se pobjeći, one nas sve obavijaju, kako Planetu tako i cijelu dimenziju. Na to ne možete utjecati niti to zaustaviti. Ali ono na što možete utjecati ste vi sami. Način kako prihvaćate svoju promjenu uveliko oblikuje osjećaje koji se tada u vama formiraju. Prihvaćanje je vrlo slobodna energija, ona podrazumijeva protok. Borba protiv onog što osjećate i kako osjećate je vrlo kruta energija, ona podrazumijeva šok sličan kada iznenada lupite u prepreku.

Stoga vaša odluka da si dopustite prihvaćanje prvi je korak prema lakšem prolasku. Nakon toga puno stvari pokazat će se samo. Samo je pitanje da li će za vas ono što se pokazuje biti ugodno ili neugodno. Jer ukoliko oslobodite energiju prihvaćanja u sebi što znači prolaska.. tada vaša unutarnja transformacija može osvijetliti sve ono što se na van treba transformirati. To je ujedno i najvažniji razlog zašto ljudi vrlo često bježe od vlastite promjene. Jer voljeli bi mijenjati sebe, ali ne i stvari oko sebe, a ponekad je to ne moguće.. jer vaša promjena, vaša promjena vibracije može dovesti do toga da više niste u skladu sa stvarima, ljudima, događajima oko sebe, da ne vibrirate na isti način. Tada možete ili zaustaviti vlastitu promjenu kako bi "sve ostalo po starom" ili dozvoljavajući vanjsku promjenu podržati vlastitu unutarnju promjenu.

Nakon prihvaćanja i protoka dolazi do lakše energije, bez obzira što se i koliko u vama oslobađa i na kakvom ste globalnom udaru energija vašeg prihvaćanja omekšava energije te vam omogućuju da umjesto uragana doživite možda i ugodan i pročišćujući vjetar.

52.

Vrlo često progutate nešto što bi ste voljeli izreći, duboko u sebi to pospremite misleći da ako to ne vidite da to više niti ne postoji. Ali godinama čučeci u vama takva energija stvara gorčinu i energetske zastoje koji ukoliko se ne razriješe mogu dovesti do fizičke bolesti. Koja vam u tom trenutku pokazuje da ste u neravnoteži. Mnogi tek tada istinski pogledaju u sebe i požele promjenu. Fizičko tijelo je nešto što se ne može negirati, dok se osjećaji jako dobro mogu sakriti i izolirati.

Vibracije koje donesete sa sobom one su koje niste uspjeli "savladati". U njima su zapisani događaji koji su bili bolni na mnogim razinama. Ta bol, nakupljena vremenom i dodatno pojačana događajima u ovom životu ukoliko nije isprocesirana stvara energetske blokove kako godine prolaze.

Dok ste mladi vaš naboj snažniji je i mnogi misle kako će osvojiti svijet. Nakon što godine počnu prolaziti, a svijet nije osvojen kao niti mnoge druge želje koje

su se stvarale i gubile po putu počinjete bivati unutar sebe sve očajniji. Neki to rješavaju nalazeći puno vanjskih zanimacija i obaveza, bježeći na taj način od sebe i svega onoga s čim nisu zadovoljni. Mnogi pokleknju takvim osjećajima te počnu ulaziti u samokritiku, samosažaljenje ili depresiju, a mnogi se okrenu unutarnjem pogledu i vlastitom spoznavanju. Ovo zadnje donosi rješenje, dovodi osmjeh na lice, pa makar do njega došli preko suza. Jer puno stvari unutar vas vi najradije ne bi ste voljeli susresti. Ali one se i ovako pokazuju uokolo vas, u vašem životu, kao vašoj refleksiji.

Stoga smireni ulazak u svoje dubine, dopuštanje osjećajima da vas vode prema vibracijama i onda transformiranje tih vibracija dovodi vas u lakoću. Lakoću koja nije ovisna o onome što ste stvorili oko sebe već što ste izgradili u sebi. Lakoću koja nije sputana željama, konstrukcijama i ovisnostima, već lakoću koja slobodno živi i daje vam slobodu. Na taj način (ra)stvoreniji više se nikada nećete pitati vodite li "pravi život", onaj koji ste trebali voditi, onaj koji ste željeli voditi dok ste bili "mladi". Već ćete uživati u svakom jedinstvenom trenutku, sačinjenom od vaše svijesti, obogaćenom osjećajem ljubavi kroz postojanje trenutka. Spojeni sa sobom, znat ćete da je upravo onaj put na kojem jeste pravi put za vas, da je upravo ovaj život koji živite pravi život za vas. I tada, baš tada počete vidjeti nova vrata oko sebe, nove puteve.. i svi oni bit će savršeni.

53.

Budite svoji.. koliko puta ste čuli taj izraz? I što bi on zapravo trebao značiti? Kako biti svoj ako ne znaš tko si? Ili ako znaš tko si kako biti svoj u svijetu u kojem se osjećaš različito, odvojeno, pogubljeno?

Mogli bi s pitanjima ići u nedogled te sve više i više podizati ljutnju, frustraciju, tugu, davati egu šansu da se razmaše sa svim "dokazima" kako je ovaj trenutak potpuno drugačiji od onog koji bi ste vi željeli i kako nema nikakve šanse da se išta promjeni jer nije u vašoj moći.. politika, firma, životni partneri, djeca, škola.. sve to uzima vašu slobodu i ne dopušta da živite onako kako bi vi željeli.

A onda se postavlja sljedeće pitanje. Kada bi i došli do toga da vam svi odjednom "daju" slobodu.. da li znate kako bi točno željeli živjeti? Da li znate točno što bi zapravo uopće željeli?

Tu već dolazimo do pitanja na koje bi mnogi mogli dati odgovor da nema smisla o tome razmišljati kada ionako to nije moguće.

I tako u krug. Igranje s umom, egom, konstrukcijama i strahom koji će naći poprilično puno razloga zašto je ovaj svijet mjesto na kojem vaše želje, nade i očekivanja jednostavno ne mogu opstati.

Ok, krenimo ispočetka. Tko ste vi? Osim što ste osobnost koju možete vidjeti u ogledalu i o kojoj možete čuti kada vas drugi opisuju ili kada sebe hvalite ili kritizirate.. vi ste i energija, duša, svjetlosno biće.. vi ste vibracija.

Svaka osobnost u sebi nosi potpuno jedinstvenu vibraciju. Ona je proizvod svega onog što ste prošli u nekim drugim životima ili u ovom do ovog trenutka.

Stoga je vaša vibracija vaš jedinstveni kod, zapis iz kojeg privlačite svoj život. I tu dolazi do najvećeg izazova. A to je kako umu objasniti da ono što um želi nije možda u skladu s vašim vibracijama koje žele / privlače / trebaju neka sasvim drugačija iskustva, možda potpuno suprotna od onog što um priželjkuje.

Teško da to umu možete "objasniti". Ali mu možete "pokazati". Tako da pronađete dovoljno vremena za sebe, da se susretete sa svojim unutarnjim svemirom, da u njemu pronađete svoj centar, svoj mir, svoj izražaj. I da to napravite toliko puta koliko će vam trebati da vaš um kaže "aha, mislim da osjećam nešto". Kada to "nešto" postane toliko jako unutar vas više vas niti jedan strah ne može sputati da krenete za tim. Jer to nešto počinje grijati iznutra, počinje osvjetljavati, davati nadu, pružati utočište i ljubav. To nešto počinje biti toliko jako da se niti jedna druga emocija više ne može s tim usporediti. I tada to nešto počinje prelijevati svoju jezgru po vašem cijelom tijelu.. sve dok ne počnete osjećati promjenu. Koja kaže "Ja sam ljubav, Ja sam svijetlo, Ja sam put, Ja sam vjera, Ja sam nada, Ja sam život". I tada možete zastati i osjetiti sebe kao centar vlastitog života koji je upravo nahranio svoju glad, napojio svoju žeđ te sjeo na ono jedino prijestolje koje je cijelo vrijeme tražio.. samog sebe.

I tada postajete svoji.. počinjete živjeti po onim nepisanim pravilima koja su možda suprotna od vašeg uma ali potpuno logična i razumna za vaše osjećaje, za vašu intuiciju.. za vas kao svjetlosno biće koje se napokon budi u fizičkom tijelu. Odajući mu počast koju zaslužuje i ljubav koju treba.

Stoga svaki vaš trenutak proveden sa sobom neprocjenjiv je dio vašeg postojanja i jedino vas on može dovesti do Izvora, vas samih, jedinstvenih i neponovljivih.

54.

Svatko želi slobodu i svi je traže na različite načine. Neki kroz materijalno bogatstvo, neki kroz puno prijatelja, mnogi kroz partnerske odnose. Međutim ono što se na prvi pogled i učini kao sloboda najčešće se vremenom pretvori u težinu. Tada tražite krivca i optužujete ljude i događaje oko sebe.

Ali vratimo se na početak. Vi tražite / želite slobodu. Iako vaš um stvara na tu riječ razne koncepte što ta sloboda znači, vi zapravo tražite osjećaj. I baš zbog toga što taj osjećaj tražite kroz druge ljude i događaje, očekujući da će njihovo prisustvo (ili odsustvo) vama donijeti osjećaj slobode popiknete se vrlo brzo na vlastito razočarenje kada vam to ne bude pruženo.

Sloboda je nesputanost u osjećanju, mislima, unutrašnjem energetskom protoku. Da bi do te nesputanosti došli potrebno je transformirati sve one vibracije iz kojih se podižu vaši strahovi, konstrukcije, panika. Ovakvim tretmanima i obraćanjem pažnje na vlastiti život vi otpuštate te vibracije, dopuštate im da se one transformiraju.

I ako počnete malo dublje sagledavati sebe osjetit ćete u jednom trenutku da ta sloboda već polagano plovi vašim bićem. Iako se ništa spektakularno nije

desilo, niste odselili iz okoline koja vas guši, ne sjedite na pustoj plaži ispijajući koktel, niste (još uvijek) našli ljubav svog života. Ali ipak se osjećate slobodno..

Ti mali ali slatki trenuci, ako im dopustite da se pokažu omogućit će vam da sve vaše odluke budu iz lakoće, da vaši životni potezi budu povučeni iz intuicije, da dan prođe nešto lakše od uobičajenog.

Omogućit će vam da vaša energija bude harmonična, lagana, protočna...

I tada se dešava manifestacija. Ne onog što vaš um iz straha i ega želi već ono što vam je najpotrebnije u tom trenutku. Recimo da u tom trenutku vaš um želi osamljenu plažu na nekom pustom otoku gdje neće biti nikog na vidiku..

samo vi, more, sunce, vjetar i osjećaj slobode. Zbog toga što to zbog razno raznih razloga za vas nije moguće vaš um prelazi u stanje nezadovoljstva. Pa imate dva problema odjednom. Prvi onaj iz kojeg ste krenuli, a to je da ste recimo prenatrpani s obavezama, umorni i iscrpljeni.. a sada imate i drugi problem, a to je da ste nezadovoljni što nemate tu plažu za koju smatrate da bi vam jedino pomogla. I tako se zavrte u krug, dan po dan..

Ali kada sebi dozvolite osjećati – sebe. Kada si dozvolite transformaciju i kada tu transformaciju promatrate unutar sebe.. onda počnete primjećivati da se zapravo već sada osjećate lakše i protočnije, iako su sve vaše dnevne obaveze i dalje tu, iako i dalje osjećate napor. Ali svoj um usmjeravate u smjeru da promatra te osjećaje lakoće koji na trenutak prolaze kroz vas i da ih spaja u cjelinu. Sa zadovoljstvom što su tu. I tada.. baš zbog tog usmjeravanja na pozitivno, dopuštanja sebi da osjećate svoj protok i sagledavanje umom kako se unutar vas stvara prostor ugone.. baš zbog svega toga odjednom se i oko vas stvori prostor. Neki trenutak tišine, šalica čaja ili pogled kroz prozor, neki slučajan osmeh ili pjev ptice. I tada, najednom.. vi se nađete na željenoj plaži. Iako ona nije uokolo vas, vi osjećate opuštenost, prepuštenost i ganuće od vlastitog protoka koji vas u tom trenutku spaja sa samim Izvorom. Trenutak koji možda nije dug, ali je toliko stvaran, toliko prisutan da je vaše obnavljanje trenutno..

Onda kada naučite svoju pažnju preusmjeravati na vlastiti protok privlačit ćete sve više i više takvih trenutaka. Tada ćete shvatiti da ste vi manifestatori života oko sebe.. i učeci prvo na tim trenucima izmanifestirati sve ono što vam je potrebno. Ne kako bi vaš um bio sretan i zadovoljan već kako bi bili u skladu s vlastitim životom, kako bi plesali vlastiti životni ples na način koji ostavlja bez daha. S lakoćom koraka i licem punim osmjeha.

55.

Razum ponekad nalaže djelovanje koje se čini grubo i nepotrebno, ali efikasno. Trenutak predaha, kada propustite taj razum kroz sebe i kada osjetite kroz svaku stanicu svog bića kako bi to djelovanje moglo utjecati na druge.. trenutak je kada se možda predomislite i zaustavite razum u svom djelovanju. Kako bi mu pokazali osjećaje i prepoznavanje ljubavi u onome što je do maloprije bilo neprijateljsko. Tada ćete znati da ste slobodni!

56.

Događaj može biti težak, život može biti "naporan" ali samo ako sve to odrađujete u glavi. U trenutku dok događaj oslobodite kroz cijelo tijelo on poprima jednu dublju dimenziju i polet za rješavanjem. Stoga stavljanje vlastitih iskustava u dvije kutijice – dobru i lošu – uključuje osudu i sebe i svijeta. Usmjeravanje na događaj iz stanja svijesti i prihvaćanje ove zemaljske igre kao igre pokazuje događaj kao događaj, bez njegovih pluseva i minusa. Prihvaćanjem vlastitih emocija koje se pri tom podižu vi omogućujete procesuiranje tog događaja kroz cijelo tijelo. Spajanjem sa sobom i svojim dubinama vi omogućujete da taj događaj ne odradite u svojoj glavi kroz dramu, osudu i samosažalijevanje već kao školu i lekciju. Možda bolnu, možda veselu ali lekciju. Svaka lekcija donosi mogućnost promjene vibracije unutar nas, novo iskustvo, uostalom to je upravo ono zbog čega smo tu, nova iskustva i unutarnji rast.

Zemlja prolazi kroz transformaciju i najbolje kako joj u tome možete pomoći je i da se vi transformirate s njom.

57.

Ako pogledate svoj život oko sebe, onim unutarnjim vidom, vidjet ćete da je on vaša refleksija. Sve ono vama poznato i sve ono vašem umu skriveno može se iščitati oko vas. Vaš život nije vaš neprijatelj kako ponekad neki to pomisle, vaš život je vaše ogledalo. Pokazuje vam na čemu trebate raditi, na što obratiti pažnju, nosi u sebi skrivene poruke.. Ali da bi te poruke išitali potrebno je zastati i usmjeriti pozornost, bezglavo jurenje od jedne točke do druge, hvatanje dana, vikenda, praznika i obljetnica dovodi vrlo često u još veći osjećaj jada i očaja "jer godine prolaze, a vi niste napravili ono što ste trebali". Ako zastanete i osluhnete Svemir u Vama, osjetit ćete da vi ništa ne trebate.. već samo vaše postojanje je dovoljno. Međutim kretanje je prirodna pojava i ona se dešava i onda kada se ništa ne dešava. Što znači da unutar nas kretanje je stalno, samo je pitanje da li ćemo na to obratiti pažnju i onda dopustiti tom kretanju da bude nesputano, slobodno, protočno. Ili ćemo ga zanemariti usmjeravajući se na pokušaje popravljivanja i ispravljanja životnih tokova, ne shvaćajući da su oni samo refleksija i da će se mijenjati kako se mijenja kretanje u nama.

58.

Suština postojanja izlazi iz našeg dubokog kontakta sa sobom. Kada dopustimo svim našim mračnim dijelovima izlivanje na svjetlo dana gdje njihovi obrisi tvore dio priče našeg postojanja. Jer kroz zemaljske vjekove naše bivanje širilo

se na sve dijelove ljudskog spektra.. i one koje s radošću dočekujemo i one kojih se s tišinom sramimo. Svi oni jednako su vrijedni dijelovi kada naše duše ne obitavaju u tijelima. Kada su slobodne od ega i prosuđivanja, kada odluke ne donose iz strahova. Tada naše duše plivaju raznim prostranstvima u kojima igrom uloga dolaze do višeg stupnja postojanja. Jednom kada završe natrag u Izvoru moći će iza sebe ostaviti trag svog djelovanja i širenja, a ti tragovi stapat će se s trgovima mnogih duša i omogućavati razvoj cjelokupnosti. Dok tako oslobođene zemaljskih stisnutosti naše duše odlučuju o svojoj sljedećoj inkarnaciji one ne osjećaju tugu i bol, sreću i smijeh, one se ne poistovjećuju s njima, one ostavljaju našim osobnostima da kroz njih rastu i razvijaju se. I dok kroz stoljeća života na ovoj Planeti naše osobnosti međusobno proživljavaju rat i mir, naše duše šire ljubav u svim trenucima. Znajući da kroz sve nas prolazi ista sila postojanja i da je igra koju živimo na ovoj Planeti nešto toliko uzvišeno i čisto da je jedino kroz ljubav možemo shvatiti i prihvatiti. Jedino kroz ljubav živjeti. Stoga svaki naš svjesni korak omogućuje spajanje s trenutkom kada um više neće voditi glavnu riječ u djelovanjima ispunjenim strahom već kada ćemo kročiti korakom ljubavi, ostavljajući iza sebe poruke mira, snage i svjesnosti. Tek tada će se i ova Planeta moći pokrenuti prema nekoj novoj dimenziji, osloboditi se nataložne vibracije straha te dopustiti neke nove cikluse.

Doživjeli mi to u ovoj ili sljedećoj inkarnaciji prestat će nam biti važno kada shvatimo da kroz svačije oči možemo gledati, kroz svačije uši slušati, kada shvatimo da je svemir u nama, da smo ljubav i samo postojanje, bez obzira u kojem se obliku trenutno nalazili. To je trenutak kada slavlje života diše sa svakim našim udahom i kada se rođenje i smrt isprepliću u val prolaznosti, onaj val kojeg dobro poznajemo i onaj na kojem se dobro osjećamo. Stoga slavljenje ljubavi unutar nas budi znanje s kojim smo došli i s kojim ćemo otići, a kojeg se možemo prisjetiti, samo ako to zaželimo.

59.

Ljubav.. Gdje je? Kada bi trebala stići? Tko će je donijeti? Samo su neka od pitanja koje mnogi njeguju unutar sebe.

Očekivanja u kojem obliku bi ljubav trebala doći, kako bi se tada trebali osjećati i koliko bi to dugo trebalo trajati vrlo često izrasla su iz raznih filmova, knjiga, modernih bajki koje ponekad nude utočište od svijeta.

Na ideju da se ljubav nalazi u nama mnogi odmahuju rukom, teško im je to prihvatiti i shvatiti, pitaju se zašto onda drugi ljudi postoje oko nas.. Zbog iskustva!

Jedini razlog zašto se rađamo su nova iskustva. Jedini razlog zašto drugi postoje oko nas su iskustva, kako bi jedni drugima podizali plač, smijeh, osmijeh, radost, tugu, živčiranje..

Drugi ljudi oko nas mogu nam biti podrška, mogu nas maltretirati, mogu nas

dovesti do ruba sreće ili tuge, ali ne mogu živjeti naš život, ne mogu nas ispuniti s nama, ne mogu nas dovesti do dubokog mira... Mogu nam samo potaknuti procese, tužne ili sretne.. i to je sve.

Mi smo ti koji jedini možemo sebe ispuniti – sa sobom. S vlastitom prisutnošću, s razumijevanjem, mi smo ti koji možemo dotaknuti svoju bol te ju pustiti da poleti, kako bi dočekali olakšanje, kako bi na kraju čuli svoj smijeh. Jedino mi u konačnici možemo biti istinski svjedoci vlastitog postojanja, jedino mi možemo preuzeti odgovornost za same sebe.

A što to znači preuzeti odgovornost za sebe? Pogotovo kada je oko nas zemaljski kaos?

To znači biti prisutan u vlastitom životu, promatrati kako se osjećamo, prihvatiti vlastite osjećaje kao pokazatelje unutarnjih vibracija, raditi si tretmane, meditirati, prihvaćati, otpuštati, kretati se dalje unutar sebe. Ti mali ali značajni unutarnji pomoci na kraju dovode i do vanjskih pomaka.. ako su oni potrebni. Ili do drugačijeg sagledavanja trenutne situacije.

Život nikada ne stoji, mi nikada ne stojimo, samo je pitanje da li prihvaćamo i priznajemo vlastito kretanje kao postojanje koje smo došli ovdje živjeti.. Da li ga miniramo, sabotiramo pesimizmom i očajem ili ga koristimo kao poticaj za nova iskustva, za prihvaćanje, iscjeljenje, otpuštanje.

Sjetite se da ovo nije vaš jedini život, ovo je dio niza u vašem postojanju. Iako se ne sjećate vaših prošlih života oni su zapisani u vama, oni se svakodnevno pokazuju oko vas, u ljudima, situacijama, vašim reakcijama. Obraćanjem pozornosti na sebe i vlastiti život počinjete uočavati te obrasce, počinjete osjećati te vibracije, počinjete stvarati nova iskustva.

I tada shvatite što znači da ste vi ljubav, da ste vi kreator, da ste jedinstveni i savršeni. Tada tu ljubav osjećate kroz cijelo svoje biće, ona nije samo zaljubljenost na kratko vrijeme.. ona je sama vaša životna esencija. Ona je ono što počinjete zračiti i s čim se počinjete hraniti. Sve ostalo tada poprima neke sasvim nove oblike.. jer osvjetljeno je s vašom ljubavlju i vašom puninom. To je trenutak kada skidate zemaljske naočale straha, jada i očaja i kada gledate očima ljubavi.. ljubav oko vas.

60.

Sadržaj naše mašte obično je usko vezan s planovima koje imamo za sebe. Planovi dolaze vrlo često iz potrebe za bijegom od sadašnjosti.

One iste koju živimo svaki dan i koju vrlo često unutar sebe preziremo.

Stoga mašta dolazi iz očaja ili bijesa ili želje za promjenom, na bolje.

Ona je kao cvijet za koji želimo da postane prekrasan iako smo mu sjeme zatrovali vlastitim strahovima.

Svaki naš sljedeći korak vidimo kao bijeg iz trenutnog i mogućnost spasa.

Ne shvaćajući moć naše vlastite manifestacije.
S nerazumijevanjem u naše vlastito stvaralaštvo.

Kada uvidimo da se prekrasan cvijet razvija iz prekrasnog sjemena.
Tada ćemo u sebi naći dovoljno poštovanja, obzira i ljubavi prema sadašnjim sastojcima.

Naći ćemo svoj lik skriven pod tom gomilom etiketa koje smo zalijepili na sebe.
Dopustit ćemo mu da izađe, da bude svoj, da bude baš onakav kakav je.
Kada sebi dopustimo ljubav, sreću i zabavu, dopustit ćemo i svojim sljedećim koracima da budu upravo takvi..

A zatim će iz predivnog sjemena izrasti i predivan cvijet..

61.

Kao list čiji pad nečujno prolazi zrakom,
kao val čije se preklapanje stapa u ocean,
kao cesta čije prodiranje krajolikom dovodi do grada.
Naši pokreti u nama odražavaju se po našem životu,
lakoćom koju primjećujemo, snagom koju dozvoljavamo
te ljubavlju koju dopuštamo.

Naši pokreti dovode nas u svaku novu točku
u kojoj možemo prepoznati sebe samog,
samo ako si to dopustimo.

Stapanje s poznatim ili prepuštanje nepoznatom,
samo su dijelovi naše svakodnevice,
u kojoj tražimo vlastito postojanje,
kroz ljude, stvari, događaje.

I taman kada pomislimo da smo se u nečemu prepoznali,
to promjeni oblik te nas presretne svojom promjenom,
u kojoj se često zrcale naši strahovi.

Tek čisti pogled u sebe, prihvaćanje vlastitog oblika
kroz vlastiti pokret, onaj unutarnji, a onda i vanjski,
dovodi nas do točke u kojoj prepoznamo, priznajemo, slavimo...
Sve ono divno u nama, sve ono što smo mi..

62.

Kada bi svoj život gledali kao kolač, kakav bi on bio? Više suh ili kremast?
Jednostavan ili složen? Sa više čokolade ili voća? Kada bi netko probao taj vaš
kolač, da li bi odmah znao od čega se sastoji ili bi za njega on ostao misterija?
Da li bi to bio jedan od onih kolača koji se brzo pripreme ili su sati potrebni za
njegovu izradu? I najvažnije, da li bi to bio kolač s kojim ste uistinu zadovoljni
ili bi ga mijenjali prvom prilikom?

Većina ljudi boji se zapitati takva pitanja o vlastitom životu jer pomisle da se i tako ništa ne može izmijeniti pa čemu kopati po nečemu i otvarati rane i uspomene.

Istina je da se ponekad vanjske okolnosti čine nepromjenjivima. Međutim za razliku od kolača koji ne može mijenjati vlastitu strukturu, vi možete. Svi mi svjetlosna smo bića koja u novi život dolaze samo radi novih iskustava. Svi događaji, svi ljudi i mjesta u našem životu tu su zbog naše vibracije. Vibracija u kojoj su zapisani naši prošli životi i sve ono što smo mi nalazi se u nama kao početna točka. Zbog toga svi vodimo različite živote, radi različitih vibracija unutar nas. Kada prihvatimo činjenicu da nismo "žrtva nasumičnih trenutaka" i da nam nitko za ništa nije kriv, a niti mi sami nismo krivi, tada smo spremni započeti povezivanje sa sobom i vlastitim životom.

Kroz uron u vlastite dubine spremni smo spoznati svoje vibracije i sve ono što smo donijeli u ovaj život – ne da bi to ponovo živjeli već shvatili i prihvatili, nadvladali te stvorili novo iskustvo. Najviše što za sebe možemo učiniti je oslušivati se u svakom trenutku. Bez potrebe za mijenjanjem ili osuđivanjem već s jednostavnom namjerom za prihvaćanjem. Jer tek kada prihvatimo trenutak u kojem jesmo spremni smo ne samo krenuti dalje već i na dubljem nivou spoznati vibraciju koja nas je i dovela do tog trenutka i tih događaja. Dovoljno posvećenosti vlastitom unutarnjem miru dovodi nas do kretanja koje u sebi sadrži razumijevanje našeg cjelokupnog postojanja. Usklađivanje vlastitih unutarnjih koraka stavlja nas pred trenutak kada ćemo moći širom otvoriti oči, prihvatiti se i s ljubavlju krenuti dalje u život. Jer svaki korak našeg života ima smisla, prepoznavanje dolazi tek kada se usudimo u to pogledati.

63.

Kakvo je to vrijeme za sebe? Da li bi ste se pri tom trebali odmarati, ništa ne raditi i samo ploviti unutarnjim osjećajem mira? Da li je to neko posebno vrijeme kada vas nitko ne ometa i kada se povučete od svijeta? I da li uopće vi imate vremena za to vrijeme?

I da li se nakon ovoliko pitanja osjećate pomalo konfuzno?

Vjerojatno da.

A upravo sva ta pitanja većini ljudi plove po glavi. Nakon što se upletu u vlastite konstrukcije kada i kako bi trebali odmarati te koji način bi bio najbolji, nakon što pogledaju popis svih tehnika koje bi im trebale omogućiti da se odmire, prepuste i oslobode misli.. najčešće ništa od toga ne naprave jer više nemaju vremena taj dan te u najboljem slučaju odluče da će krenuti s tim od nedjelje.

A vrijeme ne čeka. Jer vrijeme ne postoji. Nedjelja i danas isti su dani, samo što smo im mi stavili etikete, mi smo ih obilježili drugačijim bojama, pa se zato mnogi raduju onim crvenim brojkama u kalendarima koje im pri pogledu pričaju priče o izletima, odmorima, druženju s prijateljima.. dok vrlo često kada te crvene brojke uđu u njihov život oni su ili preumorni ili ne stignu sve ono što su zamišljali. Nakon toga postoji mogućnost da dolazak one crne brojke od ponedjeljka bude još tužnija jer njihova očekivanja nisu ispunjena...

I tako godine prolaze.. u tom vremenu koje je tvorevina ove dimenzije.
A tuga se skuplja.. netko ostaje u njoj, netko se pokrene u trenutku kada ga život (bolest, nezgoda, smrt bližnjeg) natjera na to.

Da li bi to tako trebalo biti? Da li postoji drugi način?

Postoji, ali se za njega trebate potruditi.

Za početak možete češće biti svjesni sebe, a manje voziti na auto-pilotu kroz dan.

To možete učiti na način da se što češće zaustavite što god radili – na jednu sekundu – te pomislite "Ovo sam ja!". I onda nastavite dalje.

Čini vam se smiješno i jednostavno?

I je!

Ali tek kada usvojite tu rutinu. Do tada je teško jer nas tjera da stalno držimo fokus na onome što često izbjegavamo pogledati – same sebe.

Probajte... probajte što češće.. recimo možete probati to napraviti u jednom danu samo 100 sekundi.. zapravo 100 puta... samo zastanite na sekundu što god radili i jednostavno posvijestite sebe te unutar sebe recite – "Ovo sam ja!"

Kada to usvojite otkrit ćete skrivene svjetove iza ovog u kojem sada živite.

A to je tek početak :)

64.

Početak svega počinje u jednoj točki. Svaki vaš korak započinje iz jedne točke. Vaš jutarnji pogled kreće iz točke. Također i svaka kalendarska godina. Šetnja šumom, početak ukusnog obroka, vožnja biciklom, skok s litice u duboko more... sve počinje iz jedne točke.

Pogledajte koja je to točka... zapravo ona je uvijek ista, svuda, u bilo kojem trenutku, pod bilo kojim okolnostima... za svakoga... svima je ista.

Ta točka zove se sadašnji trenutak. I dok čitate ove redove, točke prolaze u neprekinutom lancu. Vi ste samo njihov svjedok. Kao i cijeli vaš život. Život Planete na kojoj živite, galaksije.. sve to samo svjedoči prolazu te točke.. trenutka u kojem se nalazimo... sada, sada, sada, sada, sada,...

Možda prateći taj ritam uvidite njegov smirujući odjek duboko u sebi. Kako vam pokazuje put, kako vam pjeva, nasmijava vas i tješi kada je potrebno. Samo uputite pogled u sebe, zastanite i osluhните... uočiti ćete tu točku unutar sebe kao vodilju za sva vaša putovanja... sva ona bit će upravo sada i kao takva donosit će sve ono što trebate, želite, sve ono o čemu maštate... sve to bit će upravo sada i vi ćete moći uživati u tome, istinski uživati...

65.

Na pitanje što je to ljubav odgovarali su već mnogi. Također i na pitanje kako naći savršenog partnera/partnericu... Ali koliko god pametnih misli pročitali teško se odlučujemo napraviti onaj najvažniji korak prema ljubavi, a to je početi iskreno voljeti sebe.

Jer od tuda počinje sve – iskrena ljubav prema sebi širi vam vidike i otvara svijest, spaja vas s onim “višim” nivoima od kuda dolazite i donosi vam sjećanje na ono što ste.

Pa zašto je onda toliko teško voljeti sebe? Zato što na ovoj Planeti neko uvriježeno mišljenje je da to donosi samoću ili možda nije “normalno” ili čak da postoji mogućnost da ćete s tim postati umišljeno arogantno samozaljubljeno i usamljeno biće. Takvo mišljenje vrlo često vlada samo stoga što većina ne shvaća što zapravo znači voljeti se i kako to uopće izvesti...

Prvi korak bila bi jasna namjera da se upoznate, nakon toga i zaljubite – u same sebe. Nakon toga potrebno je da tu jasnu namjeru držite na nekom vidljivom mjesto unutar vas što češće kako ne bi prošao niti trenutak, a da se vi toga ne sjetite. Samim tim prizvat ćete u svoj svakodnevni život situacije, ljude, događaje, stvari koje će vam omogućiti da to naučite, da shvatite tko ste i još se pri tom jako zavolite. Zatim kada god vam um počne servirati razloge zašto to nema smisla vi samo ponavljajte vrlo jasno rečenicu unutar sebe “spremna/spreman sam upravo sada u potpunosti se probuditi, prihvatiti i zavoljeti”. Nije toliko bitno da izgovarate upravo te riječi, bitna je vibracija koja ide iza toga, vaša namjera i želja.

Ako na tom putu se probudi vrlo jasno sumnja u ono što radite samo pogledajte što ide iza nje... vidjet ćete da se iza nje kriju strahovi i da vas oni tjeraju drugima u zagrljaj prije nego ste uopće sebe i spoznali. A kada se već nađete u zagrljaju onda vas ti isti strahovi onemogućuju da se pogledate iz straha da vam se možda neće svidjeti okolina gdje ste se našli ili da se možda okolini nećete svidjeti vi. Potpuno je svejedno. I jedno i drugo onemogućuje vam potpuni i slobodni pogled u sebe, a jedino tamo naći ćete sve odgovore koje uokolo tražite.

Mogli bi to usporediti s dva balona na helij.

Jedan je slobodan i leti visoko u nebo...

Drugi ima onaj mali plastičan dio koji mu omogućava da se podigne samo do sigurne visine koja omogućava onom koji ga drži da ga kontrolira..

I jedan i drugi balon su sretni, ne znaju za ono drugo.

Samo što onaj prvi kada bi poželio vidjeti koja mu je druga opcija sigurno ne bi požalio zbog svog statusa slobodnog balona u visinama.

Pitanje je što bi mislio onaj drugi balon kada bi vidio visine i nakon toga se ponovo vratio na sigurnu udaljenost.

Vi birate koji ćete biti balon, kao što i vi živite rezultate nakon tih izbora.

Stoga uvedite u svoj svakodnevni život jasnu namjeru vidjeti što ste, zbog čega ste došli, koji su vaši ciljevi u ovom životu. Vrijeme u kojem živimo može vas puno podržati u vašem radu ali na kraju ste ipak vi koji trebate raditi. :)

66.

Rutina je jedan od najdosadnijih obrazaca koja vas može povući na dno prije nego ste shvatili što vam se dešava. Bez obzira kakvim životom živjeli, koliko kreativni bili ili koliko novaca posjedovali rutina vas može iscrpiti i dovesti do trenutka kada se osjećate preteško da bi igdje krenuli ili nešto novo započeli.

Stoga je bitno prije nego zapnete ispuniti svoj dan sa malim stvarima koje će vam donijeti veselje i omogućiti razvoj svijesti.

To možete potaknuti tako da na početku dana postavite namjeru za taj dan ili možda za duži period ali onda ju obnavljajte svako jutro. Za to vam treba sasvim malo vremena i bilo bi najbolje kada bi namjeru postavili još za vrijeme samog buđenja. Još dok ležite u krevetu postanite svjesni sebe, dišite par trenutaka kroz svijest o sebi, na taj način uzemljit ćete se za bolji početak dana; zatim unutar sebe jasno izrecite namjeru za taj dan, npr. "danas ću živjeti svoju svjesnost / snagu / osjećaj dobre volje / (itd..)", zatim ponovo dišite par trenutaka osjećajući kako vam ta energija već ispunjava biće i kako postajete osoba koja u potpunosti uživa u tom osjećaju svjesnosti / snage / slobode ili što god ste već izabrali za taj dan.

Na taj način ne samo da ćete se uzemljiti za početak dana već ćete proširiti svijest i osvijestiti da ste vi kapetan svog broda i da vi dajete smjer kuda će on ploviti, to će vam dati dodatnu sigurnost. Također u toku dana nastojte "obnoviti" svoju namjeru za taj dan, jednostavno samo prizovite namjeru i osjećaj u svoje biće, kao nalet laganog vjetra i nastavite sa dnevnim aktivnostima. Što ćete više uživati u tom povjetarcu vaša namjera bit će snažnija, a plodovi nje sočniji i slađi.

Ta jutarnja praksa možda će vam odnijeti pet minuta vašeg jutra, ali će vam istovremeno dati puno mira, povišenog stanja svijesti i osjećaja snage i slobode... Probajte raditi barem tjedan dana u kontinuitetu i vidjet ćete rezultate.

67.

Zamislite svoj život kao niz kuglica. Dok se rodite spustite se u prvu i to je početak. S obzirom da kuglica nema neki unutrašnji motor vi mirujete u njoj sve dok vas nešto ne lupi kako bi se pomaknuli dalje na svom putu.

A ako vas ne lupi? To bi bilo nezgodno. To bi značilo da se nikuda niste pomaknuli, tako bi sjedili i čekali, čekali, a onda bi rekli „pa tu se ništa ne

dogada, idem ja dalje" te izašli iz tog života.

Zato postoje sve situacije, svi ljudi, sve stvari i "dobre i loše" koje vas lupaju i treskaju kako bi vi napredovali u svojoj kuglici, kako bi došli do sljedeće i kretali se po svom životu. Zbog toga ste ovdje.

Tako to krene s prvom kuglicom, rodite se pa je prvi šok u bolnici gdje vas izvade iz toplog maminog trbuha u hladan prostor i gdje je bučno i svijetlo i sve samo ne onako kako je bilo prije. Tada taj šok pomiče vašu kuglicu prema naprijed. Ovisno o količini šoka koju ste na onom višem nivou izabrali primiti u tom trenutku vaša kuglica kreće na svoj put.

Možda će se pomaknuti samo do druge kuglice i nježno je pogurnuti, možda će napraviti streloviti skok i porušiti jedno tri, četiri kuglice ispred sebe, to nije ni važno, važno je kretati se prema naprijed.

Zato shvatite svoj život kao izazov i ništa u njemu ne osuđujte, pa ni one najstrašnije stvari. Jer tko zna u kojoj bi kuglici zaglavili da njih nije bilo. Zahvalnost prema svemu jedno je od najmoćnijih oružje koje možete imati.

68.

Svaki dan sastajemo se sa Sudbinom, sa svim onim s čim smo jednom dogovorili sastanak – našim strahovima i skrivenim željama, neizvjesnostima i osudama, vjernošću i vlastitom prevarom – sa životom i svim onim što on donosi.

I kako se ponašamo na tom sastanku?

Najčešće razočarano. Te nam ne valja ovo, žalimo se na ono, prigovaramo što sve nije onako nego ovako i naprosto mislimo da je sve moglo bolje.

I to je razlog zašto pri svakom ponovnom i ponovnom dolasku u tijela odlučujemo zaboraviti tko smo i odakle dolazimo. Jer kada bi se sjetili da smo te sastanke sami dogovorili onda bi im se veselili, pozdravili bi ih sa smiješkom, ali i to bi bilo to. Ne bi ništa novo naučili, jer ne bi nas lupili, slomili pa opet sastavili, ne bi osjetili bol, tugu i razočarenje iza koje je sreća tako slatka i podatna... samo bi se osmjehnuli i prošli kroz život. Bez ekstaze.

A ekstaza, ona životno iskrena, je ono što nas gura i reže i nameće okove, samo kako bi nas natjerala da nađemo ključ koji nas može osloboditi. A kada ga nađemo slava koju osjećamo u sebi i pobjeda koja nam se tada širi svim tokovima našeg fizičkog i ostalih tijela neizmjerena je naspram boli i patnje koju smo osjetili prije toga.

I zbog toga odlučujemo ponavljati tu bol, odlučujemo se svaki puta nanovo i nanovo vraćati kako bi osjetili život u svojoj punini, radujući se unaprijed svemu onome što u nesvjesnosti života proklinjemo.

Ali sve ima svoje uzdizanje, tako i razvoj svijesti kroz živote dovodi do trenutka kada se u budnosti trebamo prisjetiti sna, razaznavši da je san kojeg živimo samo dio naše budnosti.

I ako čitate ove ili neke slične redove znači da ste došli do trenutka kada se pitanja sama nameću, odvedeći život nekim putem kojeg je ne moguće zaobići i koji traži odgovore koji su u vama, koje vi znate i kojih se samo trebate prisjetiti. Iako na prvi pogled kompliciran, proces je vrlo jednostavan. Kao da otvarate predivnu kutiju s najfinijim čokoladicama. Vi osjećate da je unutra nešto što bi vam se moglo svidjeti, vi imate čak osjećaj da ih možete i namirisati, opipati vlastitim unutrašnjim osjetilima. Čak i dok otvarate tu kutiju vi uživate u toj čarobnosti trenutka. Ukoliko je to stvarno jedna jako posebna kutija, vjerojatno ćete joj pridati jako puno pažnje i s ljubavlju otvarati njene stranice, željet ćete uživati u svakom dijelu njene posebnosti koja se onda prenosi na vas, kupajući vas s osjećajem važnosti.

Tako je i s kutijom vlastitog života za čijim sadržajem tragate. Ona je nešto jako posebno, nešto što nema cijenu i nema duplikata, s njom trebate postupati vrlo pažljivo, jer ne želite oštetiti sadržaj. Zato se sasvim polako i intuitivno krećite kroz proces otvaranja svoje životne kutije, dopuštajući si osjetiti svaki i najmanji dio, dajući mu važnost buduće cjelovitosti. Dozvolite si osjetiti svaki pokret otvaranja i napredovanja do sadržaja za kojeg znate da će biti najbolja nagrada svom vašem trudu, da će vam donijeti sve odgovore na pitanja koja su sada oko vas, da će sve spojiti savršeno u skladnu cjelinu i omogućiti vam uzlet i radost.

Budite sretni što imate pitanja i veselite se odgovorima koji vas očekuju, hodajte ponosno svojim putem uživajući u krajoliku, jer nikada ne znate što vas čeka iza sljedećeg ugla, što to novi dan i sastanak sa Sudbinom, sa svim onim što ste naručili donosi. Pozdravite svoj put, budite svoj put, dopustite si biti put kako bi ga mogli prijeći i slaviti nakon toga.

69.

Svaki dan može donijeti neki nenadani događaj. Bez obzira da li se on desio u vašem susjedstvu ili ne današnja tehnologija donosi osjećaj da se sve dešava upravo u vašoj blizini. Zbog protoka informacija i fokusiranosti na te događaje ljudi se spajaju u nove kolektivne svijesti. Ali ovaj put kolektivne svijesti straha i panike. Takva vibracija je vrlo podatna da se s njom upravlja na razne načine i na taj način gubite dio vlastitog integriteta. A niste u nikakvoj pomoći onima kojima se u tom trenutku nešto fizički desilo. Svi skupa rušite kolektivnu energiju i padate u stanje očaja. Misleći loše o onoj ("drugoj neprijateljskoj/agresorskoj") strani dižete zidove na Planeti gdje ih ne bi trebalo biti. I tako godinama zidovi postaju sve viši, sve neprobojniji, sve više prijeteći. Kako bi se nakon nekog vremena srušili, kako bih ih povijest zapisala i kako bi ih neke nove generacije u budućnosti možda učile na nekoj novoj nastavi.

Niti jedan pojedinac ne može stati pred Svijet i reći stop nasilju i da ga Svijet poslušaj. Ne može to niti grupa ljudi. Ali loše misli o drugoj strani, mržnja ili

strah isto su vrsta nasilja, energetski skokovi prema nečemu što vam na duže staze neće donijeti zadovoljstvo već stres i brigu. Jer akcija i reakcija dovode do neke nove akcije i reakcije i tako možete ići u beskonačnost ili dok se ne uništite.

Stoga akcija rušilačkog nagona trebala bi davati reakciju mira i ljubavi unutar sebe. Iako tim trenutkom nećete zaustaviti nasilje pokrenut ćete val svijesti, nećete upasti u kolektivnu rušilačku svijest već se priključiti kolektivnoj ljubavnoj svjesnosti. Svaki pojedinac je značajan jer puno pojedinaca čini masu, a masa koja ima jasan stav i fokus može čuda napraviti.

Idući put kada čujete da se negdje nešto desilo sjednite u meditaciju i šaljite ljubav, svjetlo, svjesnost.. ali SVIMA.. ne samo onima koji trenutno fizički pate već i onima koji su agresori u vašim očima u tom trenutku. Sjetite se da ste trenutno rođeni u ovoj inkarnaciji, da trenutno imate svijest kakvu imate ali i da iza vas se nalazi puno inkarnacija kojih se vi ne sjećate, a koje su vas vodile u razne životne epohe mira i ratovanja. Sjetite se zapisane Zemaljske povijesti, koliko je bilo ratova, koliko iskorištavanja i niskih strasti. Živeći u svojim inkarnacijama i vi ste tome prisustvovali.

Uranjanjem u krug života, uranjanjem u inkarnaciju svaka duša prođe sva iskustva. Neka se više "umocē" u jednu vrstu iskustva, druga se više "umocē" u drugu vrstu iskustva ali prođete apsolutno sve dijelove inkarnacijskog kotača. I tek nakon toga te spojem s vlastitom svjesnošću i višim razinama počnete izlaziti iz tog kruga, počnete biti svjesnost i ljubav.

Stoga niti jedan dan, niti jedan trenutak nisu loši za započinjanje gledanja svijeta na drugačiji način. Za započinjanje širenja ljubavi i svjetla umjesto osude i optužbe. Svaki trenutak odličan je za gledanje svih živih trenutno ljudi kao duša na vlastitim putovanjima.

I sjetite se.. stvari koje vas najviše nerviraju, stvari koje vas najviše smetaju, stvari koje ne možete shvatiti, prihvatiti, koje najviše osuđujete.. stvari su čije vibracije imate nerazriješene u sebi. Stoga vaša ljutnja i osuda idu prema sebi, a to je način koji ruši vašu energiju.

Gledanjem iz energije, gledanjem iz ljubavi malo po malo osjetit ćete što ovom svijetu treba.. osjetit ćete koliko ovaj svijet čezne za mirom i ljubavi, za svijesti, rastom i razvojem. A to kreće od pojedinca. Onog svjesnog pojedinca koji će na mržnju reagirati ljubavlju, koji će na agresiju reagirati meditacijom u kojoj šalje ljubav svima. Pojedincu koji na svakodnevnom nivou upoznaje sebe, kako bi spoznao svijet, kako bi kroz svoje vlastite oči svjesnosti poslao mir u svoju okolinu, smirio one kojima to treba, pružio nadu onima koji su je izgubili. Sjetite se da oko sebe imate ljude kojima je strah prisutan u svakodnevnici. I ti ljudi možda su vaši prijatelji, obitelj, možda vaši susjedi. Odvojite dio svog vremena provodeći ih s njima i širite mir, budite zagovornik onoga što želite u svijetu. Budite ljubav koja se pokazuje u svakom svom segmentu. Vaša namjera, vaše jasno prihvaćanje prvo sebe, a onda i svijeta donijet će mir

vama, vašoj okolini, a zatim će se širiti dalje. Sve dok se u energiji takvi tokovi mira ne spoje u nešto veće, pa još nešto veće, sve dok se taj mir ne počne reflektirati u svijet.

70.

Bio sam sam
dok sam hodao
dok sam očekivao naići na sreću..
Nije je bilo..
Smrt me pričekala
i povezla.
Pričali smo,
onako kako se samo
sa smrti može pričati.
Ohrabrila me,
rekla mi je da se nemam
čega bojati.
I da ću na sreću naići
onda kada ću je trebati.
Pitao sam je zar je ne trebam
već sada?
Zar ne bih trebao imati sreću
svaki dan svog života?
Smrt me pogledala,
onako kako samo smrt može pogledati
i nasmijala se..
Toplo i ljubavno..
Pitala me:
Ako imaš sebe
zar to nije sreća?

Tog dana shvatio sam da je moj susret
sa smrću bio i moj najveći doživljaj
života, moje najljubavnije iskustvo
i moja najveća sreća..

Sljedeći put kada sam se rodio
toliko sam se veselio da imam sebe
da sam cijeli život proveo u sreći,
više je nisam trebao tražiti,
ona je našla mene,
dok smo postojali..
Ja i moja sreća..